

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 27.01.1999
KOM(1999) 3 endelig udg.

99/0012 (COD)
99/0013 (CNS)

Forslag til
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
om betingelserne for udstationering af arbejdstagere
fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser
over grænserne

Forslag til
RÅDETS DIREKTIV
om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser
over grænserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere,
der er etableret inden for EF

(forelagt af Kommissionen)

INDHOLDSFORTEGNELSE

INDLEDNING

REDEGØRELSE FOR DEN NUVÆRENDE SITUATION

- A. Konteksten
- B. De juridiske rammer inden for EF-traktaten og EØS-aftalen
- C. Medlemsstaternes bestemmelser

BEHOVET FOR INITIATIVER PÅ EF-PLAN

- A. Udstationering af arbejdstagere fra tredjelande
- B. Udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte selvstændige arbejdstagere fra tredejlande

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV OM BETINGELSERNE FOR UDSTATIONERING AF ARBEJDSTAGERE FRA TREDJELANDE SOM LED I UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OVER GRÆNSERNE

- A. Retsgrundlag
- B. Formål og anvendelsesområde
- C. Bemærkninger til de enkelte artikler

FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV OM UDVIDELSE AF RETTEN TIL FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OVER GRÆNSERNE TIL OGSÅ AT OMFATTE TREDJELANDSTATSBORGERE, DER ER ETABLERET INDEN FOR EF

- A. Retsgrundlag
- B. Formål og anvendelsesområde
- C. Bemærkninger til de enkelte artikler

BEGRUNDELSE AF FORSLAGET UD FRA NÆRHEDSPRINCIPPET

BILAG: STATISTISKE DATA

INDLEDNING

1. Nærværende to direktivforslag vedrører retten til fri udveksling af tjenesteydelser i det indre marked. De har til formål at indføre et "EF-tjenesteydelseskort", som skal dække den situation, hvor tredjelandsstatsborgere, som har lovligt ophold i en medlemsstat med henblik på udførelse af lønarbejde eller udøvelse af selvstændig virksomhed, skal rejse til en anden medlemsstat for at levere en tjenesteydelse i en anden medlemsstat, og hvor denne levering af tjenesteydelsen vanskeliggøres på grund af problemer med visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.
2. **Det første direktivforslag vedrører virksomheder i EF.** Formålet med forslaget er at sikre, at en tjenesteyder, en virksomhed, der er etableret inden for det indre marked, "til enhver tid" kan udstationere en arbejdstager fra et tredjeland ved hjælp af en simpel forudgående erklæring, der tilsendes myndighederne i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres. For at sikre, at en sådan udstationering ikke fører til en ubegrænset bevægelighed for arbejdstagere, der er statsborgere i tredjelande, er erklæringsordningen forbundet med garantier fra det land, hvor tjenesteyderen er etableret. Med henblik herpå skal den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret udstede et dokument "EF-tjenesteydelseskort". Dette dokument, der skal være ensartet i alle medlemsstaterne, har kun en begrænset gyldighedsperiode, og dets fornyelse sker ikke automatisk.
3. **Det andet direktivforslag har til formål at udvide retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte tredjelandsstatsborgere,** der har etableret sig som selvstændige erhvervsdrivende inden for EF. Formålet med dette forslag er at sikre, at tredjelandsstatsborgere, der er lovligt etableret som selvstændige erhvervsdrivende i EF på midlertidigt grundlag kan levere en tjenesteydelse uden at skulle etablere sig i en anden medlemsstat. Et EF-initiativ - således som det også har været udtrykkeligt anført i EF-traktatens artikel 59, stk. 2, i over 40 år - er så meget mere påtrængende i det øjeblik, hvor EF træffer foranstaltninger med hensyn til udstationering af arbejdstagere. Også efter dette direktiv skal der udstedes et "EF-tjenesteydelseskort".

REDEGØRELSE FOR DEN NUVÆRENDE SITUATION

A. Konteksten

1. At en tjenesteydelse leveres, ved at en erhvervsdrivende og/eller dennes personale rejser til en anden medlemsstat end den, hvor den erhvervsdrivende er etableret, sker dagligt i det indre marked. Rejsen er foranlediget af et bestemt formål (en levering af tjenesteydelser), hvilket på forhånd angiver, at opholdet i denne medlemsstat kun kan være af begrænset varighed (indtil tjenesteydelsen er leveret). I det foreliggende tilfælde er der tale om, at tredjelandsstatsborgere rejser med henblik på at levere en tjenesteydelse inden for EF.

2. Nærværende initiativ, som tager sigte på den ovenfor beskrevne situation, omfatter således ikke:
  - a) virksomheder, som er etableret uden for EF, og deres udstationerede personale
  - b) arbejdsløse, som har opholdstilladelse i en medlemsstat, men som ikke har beskæftigelse
  - c) familiemedlemmer til statsborgere i et tredjeland, der rejser med henblik på levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat.
3. Nærværende initiativ tager derimod sigte på virksomheder, der er etableret i EF, og på arbejdskraft fra tredjelande, der har lovligt ophold i en medlemsstat med henblik på udførelse af lønarbejde eller udøvelse af selvstændig virksomhed som led i levering af tjenesteydelser over grænserne. Det er praktisk at sondre mellem to forhold:
  - a) rejser foretaget af personale, blandt hvilket der befinder sig tredjelandsstatsborgere, benævnt "udstationering af arbejdstagere"
  - b) levering af tjenesteydelser i en medlemsstat foretaget af en selvstændig erhvervsdrivende, der er statsborger i et tredjeland, og som er etableret i en anden medlemsstat, og i givet fald denne erhvervsdrivendes rejser med henblik herpå.
4. De forhold, som nærværende direktiver vedrører, er ikke koordineret på EF-plan. Et initiativ vedrørende visum og opholds- og arbejdstilladelse vil imidlertid kunne bidrage til en koordinering med hensyn til de samfundsøkonomiske faktorer, som er uløseligt forbundet med udstationering i forbindelse med levering af tjenesteydelser. Denne koordinering sker (eller foreslås af Kommissionen):
  - a) **Med hensyn til arbejds- og ansættelsesvilkår:** På dette område har EF allerede foretaget en koordinering, der skal sikre udstationerede arbejdstagere, at deres arbejds- og ansættelsesvilkår opfylder en række obligatoriske minimumsvilkår - uanset hvilken lovgivning der anvendes på deres arbejdskontrakt. I henhold til direktiv 96/71/EF¹ skal enhver virksomhed, som leverer tjenesteydelser over grænserne i en anden medlemsstat end den, hvor den er etableret, og som med henblik herpå udstationerer arbejdstagere, overholde en "kerne" af obligatoriske minimumsbestemmelser vedrørende arbejdsvilkårene (bl.a. minimumslønnen), der er gældende i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres.

---

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16.12.1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1); jf. også forslag til direktiv om bestemmelser vedrørende bemanning af fartøjer i fast passager- og færgefart mellem medlemsstaterne (EFT C 213 af 9.7.1998, s. 17).

Direktivet vedrører ikke nationale love om indrejse, bopæl og adgang til beskæftigelse for arbejdstagere fra tredjelandslande². I direktivets artikel 1, stk. 3, beskrives dog forskellige former for udstationering, hvoraf følgende er af særlig interesse her:

- i) udstationering i henhold til en aftale mellem den virksomhed, der leverer tjenesteydelsen, og modtageren af tjenesteydelsen
  - ii) udstationering på et forretningssted eller i en virksomhed, der tilhører samme koncern.
- b) **Med hensyn til sociale sikringsordninger:** Koordineringen på EF-plan er her reguleret ved forordning (EØF) nr. 1408/71, særlig artikel 14 ff.³ En arbejdstager, der på en medlemsstats område har lønnet beskæftigelse for en virksomhed, hvortil han normalt er knyttet, og som af denne virksomhed udsendes til en anden medlemsstats område for der at udføre et arbejde for denne virksomheds regning, er fortsat omfattet af de sociale sikringsordninger i det land, hvor hans arbejdsgiver er etableret, forudsat at varigheden af udstationeringen ikke overstiger et år. Det samme gælder selvstændige erhvervsdrivende. Kommissionen har for nylig stillet forslag om, at hele forordning (EØF) nr. 1408/71 udvides til også at gælde tredjelandsstatsborgere⁴, og heri indgår således også bestemmelser om udstationering af arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivendes rejser. I øjeblikket er det et komplekst system af bilaterale aftaler, som regulerer betingelserne for anvendelse af de sociale sikringsordninger.

5. Udstationering er allerede **på internationalt plan** et fænomen, som ikke er knyttet til retten til adgang til beskæftigelse. Derfor finder Rådets resolution af 20. juni 1994⁵, hvori det slås fast, at tilladelse til midlertidig beskæftigelse som lønmodtager kun kan komme i betragtning rent undtagelsesvis, ikke anvendelse i det foreliggende tilfælde. Sondringen mellem udstationering og adgang til beskæftigelse fremgår f.eks. tydeligt af de forpligtelser, som EF og dets medlemsstater har indgået med hensyn til fri bevægelighed for virksomheders ansatte som led i den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser^{6 7}.

² Jf. betragtning nr. 20 i direktivet.

³ Forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (konsolideret udgave i EFT L 28 af 30.1.1997).

⁴ Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EØF) nr. 1408/71 for så vidt angår dens udvidelse til at omfatte tredjelandsstatsborgere (EFT C 6 af 10.1.1998, s. 15).

⁵ Rådets resolution af 20.6.1994 om begrænsning af tredjelandsstatsborgeres indrejse på medlemsstaternes område med henblik på beskæftigelse som lønmodtagere (EFT C 274 af 19.9.1996, s. 3).

⁶ Jf. tredje protokol til den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (EFT L 167 af 6.7.1996, s. 43).

⁷ Det skal bemærkes, at de ændringer i EF-retten, som følger af nærværende initiativ, ikke automatisk medfører ændringer af de forpligtelser EF og medlemsstaterne har påtaget sig inden for den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser.

6. Selvstændige erhvervsdrivendes levering af tjenesteydelser er ligeledes et fænomen, der er anerkendt på internationalt plan. Disse tjenesteydelser falder således ind under anvendelsesområdet for den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser. Liberaliseringen af tjenesteydelsesmarkedet omfatter således ikke kun tjenesteydelser leveret af juridiske personer men også tjenesteydelser leveret af fysiske personer.
7. I den udstrækning hvori internationale aftaler ikke finder anvendelse, har EF indtaget en ensartet holdning med hensyn til betingelserne for etablering: en selvstændig erhvervsdrivende fra et tredjeland, der ønsker at etablere sig eller levere en tjenesteydelse over grænserne i EF, bør ikke have tilladelse til indrejse i en medlemsstat, hvis det ikke er af økonomisk interesse for denne medlemsstat eller nogen af dens regioner⁸. Hvis en medlemsstat bekræfter, at dens økonomi kan drage fordele af forholdet, er det imidlertid vanskeligt at bestride, at den fordel, medlemsstaten drager af en selvstændig erhvervsdrivende fra et tredjeland, der har en vedvarende og effektiv tilknytning til denne medlemsstats økonomi, ikke også er en fordel for det indre marked⁹.
8. I forhold til tredjelandsstatsborgere, som har lovligt og permanent ophold i medlemsstaterne, skal EF bestræbe sig på at finde frem til en fælles holdning til, i hvilket omfang disse tredjelandsstatsborgere og unionsborgere skal behandles ens¹⁰. Et initiativ som det, der har til formål at udvide retten til fri udveksling af tjenesteydelser til selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande, som allerede er omhandlet i Rom-traktaten fra 1957, er et led i disse bestræbelser på at nå frem til en fælles holdning i lighed med andre forslag fra Kommissionen¹¹. Under alle omstændigheder berører initiativet ikke medlemsstaternes kompetence til at bestemme, hvilke tredjelandsstatsborgere der skal have tilladelse til indrejse med henblik på permanent at etablere sig som selvstændige erhvervsdrivende.

B. De juridiske rammer inden for EF-traktaten og EØS-aftalen

1. Hvis tjenesteyderen udstationerer sin arbejdstager fra et tredjeland i en anden medlemsstat, påvirker visum-, opholds- og arbejdstilladelsesbestemmelserne direkte tjenesteyderens handlemuligheder. Da der ikke er sket nogen harmonisering på EF-plan, kan bestemmelserne kun udledes på grundlag af en fortolkning af EF-traktatens artikel 59.

---

⁸ Jf. også Rådets resolution af 30.11.1994 om begrænsning af tredjelandsstatsborgeres indrejse på medlemsstaternes område med henblik på at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed (EFT C 274 af 19.9.1996, s. 7), særlig punkt 5 under de generelle politiske betragtninger.

⁹ Det skal bemærkes, at de ændringer i EF-retten, som følger af nærværende initiativ, ikke automatisk medfører ændringer af de forpligtelser EF og medlemsstaterne har påtaget sig inden for den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser.

¹⁰ Jf. Kommissionens meddelelse "Et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed" af 14.7.1998, KOM(1998) 459 endelig udg., s. 6.

¹¹ Jf. også forslaget om at udvide forordning (EØF) nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger til også at omfatte statsborgere fra tredjelande (jf. ovenfor), og forslaget til Rådets retsakt om udarbejdelse af konventionen om reglerne for tredjelandsstatsborgeres tilladelse til indrejse i medlemsstaterne (EFT C 337 af 7.11.1997, s. 9).

2. En sådan levering af tjenesteydelser henhører således ikke under indvandringspolitikken¹². Den frie udveksling af tjenesteydelser er heller ikke reguleret ved Schengenaf-talen, som ikke omfatter udøvelsen af en økonomisk aktivitet (og rejser i den forbindelse) i en anden medlemsstat end den, hvor en tredjelandsstatsborger har lovligt ophold.
3. EF-traktatens artikel 59 indebærer, at en medlemsstat ikke kan betinge levering af tjenesteydelser på den pågældende medlemsstats område af, at samtlige betingelser for etablering i medlemsstaten er opfyldt, idet de bestemmelser i traktaten, som netop skal sikre den frie udveksling af tjenesteydelser, herved ville miste enhver praktisk betydning¹³. Generelt gælder dette princip for enhver tilladelse, i henhold til hvilken levering af tjenesteydelser er betinget af en administrativ godkendelse, medmindre kravet er begrundet ud fra EF-traktatens artikel 56, som der henvises til i artikel 66 (den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed) eller er berettiget på grund af almene hensyn og står i forhold til de forfulgte mål¹⁴. En medlemsstat kan således ikke vurdere udstationeringen på grundlag af betingelserne for adgang til beskæftigelse hos en arbejdsgiver, der er etableret i denne medlemsstat, og kan ikke kræve, at man skal have arbejdstilladelse som ved en egentlig ansættelse. Det samme gælder i forbindelse med de berørte personers indrejse (visum) og ophold, hvilket er en logisk følge af retten til fri udveksling af tjenesteydelser. Helt præcist indebærer denne ret, at der på nationalt plan og EF-plan skal træffes foranstaltninger som letter udøvelsen af den i stedet for at betinge den også i forbindelse med eksamensbeviser og faglige kvalifikationer¹⁵.
4. Bestemmelserne vedrørende udstationering er også underlagt princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, hvis den pågældende arbejdstager ikke er omfattet af EF-traktatens artikel 48 om arbejdskraftens frie bevægelighed. Dette kommer på tale ved udstationering:
  - a) af tredjelandsstatsborgere foretaget af EF-tjenesteydere og
  - b) af statsborgere i medlemsstaterne, som i en overgangsperiode ikke er omfattet af EF-traktatens artikel 48 om arbejdskraftens frie bevægelighed, men hvis arbejdsgivere har ret til fri udveksling af tjenesteydelser¹⁶.

Disse principper har fundet udtryk i Domstolens domme¹⁷ i 1994 (tilfælde a) og 1990 (tilfælde b) med hensyn til kravet om en arbejdstilladelse. Bestemmelserne om visum og ophold blev i 1995 (uden resultat) drøftet af medlemsstaterne med henblik på, hvilke

---

¹² Dette har Rådet udtrykkeligt bekræftet i sin henstilling af 27.9.1996 om bekæmpelse af ulovlig beskæftigelse af tredjelandsstatsborgere (EFF C 304 af 14.10.1996, s. 1, pkt. I "Anvendelsesområde").

¹³ Domstolens dom af 25.7.1991 i Säger/Dennemeyer-sagen, (C-76/90, Sml. 1991, s. I-4221).

¹⁴ Domstolens dom i Säger/Dennemeyer-sagen (jf. ovenfor), Domstolens dom af 9.8.1994 i Vander Elst-sagen (C-43/93, Sml. 1994, s. I-3803).

¹⁵ Domstolens dom af 7.5.1991 i Vlassopoulou-sagen (C-340/89, Sml. 1991, s. I-2357).

¹⁶ Jf. også artikel 55-59 og 215-219 i akten vedrørende Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse (EFT L 302 af 15.11.1985, s. 23 ff.).

¹⁷ Domstolens dom af 27.3.1990 i Rush Portuguesa-sagen (C-113/89, Sml. 1990, s. I-1417), og i Vander Elst-sagen (jf. ovenfor).

konsekvenser der skulle drages¹⁸ af dommene med hensyn til udstedelse af visum og opholdstilladelse.

5. I øjeblikket tillader EF-lovgivningen ikke, at en selvstændig erhvervsdrivende, der er statsborger i et tredjeland, men som er etableret inden for EF, leverer tjenesteydelser i en anden medlemsstat, og derfor heller ikke, at **tjenesteyderen rejser til en anden medlemsstat med henblik herpå**. I henhold til EF-traktaten kan Rådet dog vedtage at udvide bestemmelserne om fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende.
6. Med hensyn til EØS gælder det ifølge EØS-aftalens artikel 36, at den fri udveksling af tjenesteydelser kun gælder statsborgere i EF-medlemsstater og EFTA-stater, der er etableret i en anden EF-medlemsstat eller EFTA-stat. Kun det første direktivforslag berører således et område, som er omfattet af EØS-aftalen.

C. Medlemsstaternes bestemmelser

1. Med hensyn til **udstationering af arbejdstagere fra tredjelande sondrer medlemsstaterne mellem to tilfælde:**
  - a) **Udstationering med henblik på effektueringen af en kontrakt med en kunde:**
    - i) Tre medlemsstater (EL, I, L) har ikke fulgt Domstolens retspraksis (specielt dommen i førnævnte "Vander Elst-sag"). En fjerde medlemsstat (S) har efterkommet dommen, men begrænser sig til udstationeringer af under tre måneders varighed. Denne begrænsning forventes dog nu ophævet.
    - ii) Tre medlemsstater betragter ikke længere udstationering som en ansøgning om adgang til beskæftigelse hos en arbejdsgiver, der er etableret i disse medlemsstater, men fastholder enten formelt kravet om en arbejdstilladelse (DK og NL), eller anvender i stedet et andet specifikt udstationeringsdokument (A). Tilladelserne skal fortsat indhentes hos myndighederne i den region, hvor tjenesteydelsen leveres.
    - iii) Otte medlemsstater (B, D, E, F, FIN, IRL, P, og UK) har afskaffet arbejdstilladelser og kravet om, at der skal indhentes tilladelse hos myndighederne i den region, hvor tjenesteydelsen leveres. Disse landes konsulater i de lande, hvor tjenesteyderen er etableret, udsteder i forbindelse med udstedelse af visum eller opholdstilladelse en supplerende tilladelse med det formål at kontrollere udstationeringsbetingelserne. To medlemsstater (D og UK) kræver denne i alle tilfælde. Seks medlemsstater (B, ES, F, FIN, IRL og P) kræver den kun, hvis på grundlag af de regler, der gælder for udstedelse af visum: den

---

¹⁸ Dokument fra Rådet for Den Europæiske Union af 11. oktober 1995, 7710/1/95, rev. 1, begrænset.

pågældende person kan fritages på grund af sin nationalitet eller ifølge en international konvention¹⁹.

- b) **Udstationering af en arbejdstager, der er statsborger i et tredjeland, på et forretningssted eller i en virksomhed, der tilhører samme koncern**, men som er etableret i forskellige medlemsstater: Mange medlemsstater kræver enten ikke en arbejdstilladelse eller udsteder den automatisk, uden at beskæftigelse hos tjenesteyderen er betinget af, at der er tale om EF-arbejdstagere. Dette vedrører især personale, som tilføjer nationaløkonomien en merværdi. En sådan ordning er ofte begrænset til ledende personale (f.eks. B, F, FIN og S), eller generelt til personale, som bidrager med investeringer (f.eks. UK og D).
- c) Nogle medlemsstater kræver i øvrigt, at den ansatte har været beskæftiget hos samme tjenesteyder mindst 1 år før enhver form for udstationering. Dette 1-års-krav håndhæves strengt i DK, F og NL, men mere fleksibelt i A (en anden mulighed er en arbejdskontrakt af ubegrænset varighed), B (den ansatte skal ikke nødvendigvis have været ansat hos den samme tjenesteyder et år) og UK (ikke altid et år) og ikke i FIN, E, P og i S (planlagt løsning). Det er forbausende, at i de lande, der anvender 1-års-reglen, vedrører dette krav kun udstationering med henblik på opfyldelse af en kontrakt med en kunde, når:
- i) denne begrænsning ikke pålægges i forbindelse med udstationering i en virksomhed, der tilhører samme koncern
  - ii) den virksomhed, der er etableret uden for EF, befinder sig her på lige fod²⁰ (f.eks. i L, hvor der anvendes en kollektiv tilladelse for det personale, der er udstationeret og har været ansat i 6 måneder) eller slet ikke er underlagt et krav (f.eks. D i forbindelse med landets underentrepriseraftaler med landene i Central- og Østeuropa og Tyrkiet).
2. Medlemsstaterne behandler **selvstændige erhvervsdrivende**, som kun midlertidigt ønsker at udøve aktiviteter i en anden medlemsstat end den, hvor de er etableret, som personer, der har til hensigt at etablere sig. Disse personer skal fortsat have tilladelse til at udøve selvstændig virksomhed, det være sig i form af et identitetskort for udenlandske erhvervsdrivende (f.eks. i F), erhvervskort (f.eks. i B) eller arbejdstilladelse (f.eks. i DK). Denne tilladelse gives først, når ansøgningen er vurderet i forhold til de økonomiske behov i denne medlemsstat.

¹⁹ Jf. artikel 21 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen; denne artikel vedrører udlændinge, der har en opholdstilladelse udstedt af en af de kontraherende parter.

²⁰ Jf. også de forpligtelser, som medlemsstaterne har indgået i forbindelse med den tredje protokol til den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser, jf. ovenfor.

BEHOVET FOR INITIATIVER PÅ EF-PLAN

A. Udstationering af arbejdstagere fra tredjelande

Betydning for virksomhederne

1. Visum-, opholds- og arbejdstilladelsesbestemmelserne påvirker direkte tjenesteydernes handlemuligheder i forbindelse med udstationeringer. Da der ikke findes en klar retspraksis, fortsætter de nationale myndigheder med at fokusere på statsborgere fra tredjelande som de eneste berørte af de nationale krav (visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse) uden at tage hensyn til tjenesteyderens direkte rettigheder. Dette forhold har fået Kommissionen til at indlede overtrædelsesprocedurer mod flere medlemsstater.
2. Tjenesteydernes handlemuligheder påvirkes specielt af den præventive kontrol, som nogle offentlige myndigheder udøver. Denne kontrol skyldes bl.a. frygten for misbrug, uden at der overhovedet er blevet sat tal på omfanget af misbruget, og er til ulempe for de udenlandske tjenesteydere, da:
  - a) Procedureernes varighed og også nødvendigheden af at få særlig tilladelse hos myndighederne i det land, hvor tjenesteydelsen leveres, medfører så store vanskeligheder, at tjenesteyderne ofte er nødt til at give afkald på at levere den ønskede ydelse eller må tage betydelige forsinkelser med i købet.
  - b) Den præventive kontrol giver dobbeltarbejde. Den tager nemlig sigte på detaljer i virksomhedens aktiviteter og i arbejdsforholdet med den udstationerede arbejdstager, som allerede er kontrolleret af myndighederne i det land, hvor tjenesteyderen er etableret. Desuden foretages der også efterfølgende kontrol af myndighederne, der hvor tjenesteydelsen leveres.
3. Kravet om, at arbejdstageren skal have været ansat hos den samme tjenesteyder i mindst 1 år, er meget omdiskuteret²¹. Kravet begrundes ofte ud fra Domstolens dom i Vander Elst-sagen, som vedrørte arbejdstagere, der var fast beskæftiget²². Det er nok at sikre, at en arbejdstager i hovedsagen har opfyldt sine faglige forpligtelser i det land, hvor tjenesteyderen er etableret²³, for at rejser kan tillades "til enhver tid". Med 1-års-kravet tages der ikke hensyn til selve varigheden af en udstationering: det er ikke klart, hvorfor et tidsrum på flere måneder, hvor den pågældende arbejdstager har opfyldt sine forpligtelser i det land, hvor hans arbejdsgiver er etableret, ikke kan muliggøre en udstationering på en anden medlemsstats område af 1 eller 2 måneders varighed.

²¹ Dette krav har også været drøftet i medlemsstaterne i 1995 (jf. ovenfor).

²² Domstolens dom af 9.8.1994 i Vander Elst-sagen, (C-43/93, Sml. 1994, s. I-3803); i Domstolens dom af 27.3.1990 i Rush Portuguesa-sagen (C-113/89, Sml. 1990, s. I-1417 anføres dette ikke.

²³ Jf. Domstolens dom af 9.1.1997 i Ruten-sagen (C-383/95, Sml. 1997, s. I-57) og Domstolens dom af 13.7.1993 i Mulockx-sagen (C-125/92, Sml. 1993, s. I-4075).

4. Udstationering inden for en koncern i det indre marked betragtes af medlemsstaterne ikke som et forhold, der hører ind under det indre marked, men udelukkende som et forhold, der vedrører internationale forpligtelser. Følgelig berøres udstationeringsmulighederne voldsomt af de store forskelle medlemsstaterne imellem, især med hensyn til, hvor længe en udstationering tillades (ofte kun 3 måneder), og hvilke begrundelser der skal til for at gøre en udstationering mulig. Disse begrundelser opregnes udtømmende af hver medlemsstat, men de er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat.

Betydning for de nationale myndigheder

5. Man kan ikke nægte, at det er vanskeligt at acceptere en udstationering på grundlag af oprindelseslandsprincipper (dette princip er indbygget i det indre marked), hvis der ikke foreligger garantier fra oprindelseslandet, og hvis der ikke udtrykkeligt er fastlagt et samarbejde mellem myndighederne. I øjeblikket forholder det sig for de nationale myndigheder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelserne leveres, således, at:
  - a) de ved tredjelandsstatsborgeres indrejse eller ophold på deres område kun kontrollerer, at disse opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret
  - b) de ikke fra den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, har garanti for, at tredjelandsstatsborgeren vender tilbage hertil og uden problemer gives indrejse-tilladelse hertil efter at have leveret tjenesteydelsen; myndighederne i det land, hvor tjenesteydelsen leveres, må tage udgangspunkt i den antagelse, at tredjelandsstatsborgeren vil være villig til at vende tilbage.
6. De nationale myndigheder har ikke dokumenter, der dækker det specifikke forhold, at der sker en udstationering med henblik på levering af tjenesteydelser. Der findes heller ikke en sådan type dokumenter på EF-plan. Hverken standardopholdstilladelsen²⁴ eller standard-visummet²⁵ indeholder oplysninger om udstationering, heller ikke vedrørende tjenesteyderen.

Betydning for det indre marked

7. Det indre marked er kendetegnet ved fri udveksling af tjenesteydelser, i forbindelse med hvilken en tjenesteyder kan udstationere en tredjelandsstatsborger. Unionsborgere har ret til at arbejde, etablere sig og være udstationeret, hvor de vil, på et hvilket som helst tidspunkt og i hvilken som helst medlemsstat. Tredjelandsstatsborgere har ikke en lignende ret. I stedet for at henholde sig til de rettigheder, der er gældende for unionsborgere²⁶, er det

²⁴ Rådets fælles aktion af 16.12.1996 om ensartet udformning af opholdstilladelser (EFT L 7 af 10.1.1997, s. 1).

²⁵ Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29.5.1995 om ensartet udformning af visa (EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1).

²⁶ Dvs. direktiv 68/360/EØF af 15.10.1968 (EFT L 257 af 19.10.1968, s. 13) med hensyn til arbejdstageres rejse og ophold, forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15.10.1968 (EFT L 257 af 19.10.1968, s. 2), som forbyder krav om arbejdstilladelser, og direktiv 73/148/EØF af 21.5.1973 (EFT L 172 af 28.6.1973, s. 49) vedrørende indrejse og ophold for tjenesteydere.

derfor at foretrække at afklare situationen med hensyn til udstationerede tredjelandsstatsborgeres midlertidige ophold med henblik på levering af tjenesteydelser. De nationale bestemmelser (opholds- og arbejdstilladelse) varierer ikke alene meget mellem medlemsstaterne, men dækker frem for alt ikke specielt udstationering. Det er derfor, at der er behov for et særligt dokument, nemlig "EF-tjenesteydelseskortet".

8. Kravet om indrejsevisum er ikke længere rimeligt, når først EF-tjenesteydelseskortet tjener som dokumentation for, at tjenesteyderen opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor han er etableret. En sådan dokumentation er en udtrykkelig garanti for, at der ikke er tale om ulovlig indvandring, og for, at den medlemsstat, der har udstedt kortet, tillader den udstationerede tredjelandsstatsborger genindrejse under alle omstændigheder. Kravet om, at der på forhånd skal gives meddelelse om udstationeringen, betyder endvidere, at den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen skal leveres, i hvert enkelt tilfælde kan inddrage hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed. I den forbindelse bør man ikke glemme den samordning, der finder sted i henhold til direktiv 64/221/EØF²⁷. Denne samordning vedrører i øjeblikket kun den del af det udstationerede personale, der er unionsborgere, og ikke den del af personalet, der er tredjelandsstatsborgere, og om hvem det med EF-tjenesteydelseskortet bekræftes, at de opfylder lovgivningens krav.
9. I den udstrækning, hvori EF-lovgivningen med hensyn til det indre markeds grænser udadtil fortsat giver mulighed for, at medlemsstaterne kan have forskellig visumpolitik, kan de eventuelle deraf følgende lovgivningsmæssige hindringer for levering af tjenesteydelser fjernes ved hjælp af en EF-retsakt med artikel 57, stk. 2, og artikel 66 og artikel 59, stk. 2, som retsgrundlag. Hvis en sådan retsakt er begrænset til, hvad der er strengt nødvendigt for at sikre retten til fri udveksling af tjenesteydelser i det indre marked - også hvis tredjelandsstatsborgere er involveret i egenskab af udstationerede arbejdstagere for en tjenesteydende virksomhed eller i egenskab af selvstændige erhvervsdrivende som leverandører af tjenesteydelser - og ikke har en yderligere harmonisering af medlemsstaternes visumpolitik til formål, er henholdsvis artikel 57, stk. 2 (i forbindelse med artikel 66) og artikel 59, stk. 2, det eneste korrekte retsgrundlag herfor, og det er derfor ikke nødvendigt at henvise til traktatens artikel 100 C.
10. Levering af tjenesteydelser hæmmes ikke alene af bestemmelser vedrørende visum, ophold og arbejdstilladelse, men også af de krav til faglige kvalifikationer, der stilles af hensyn til tjenesteydelsesmodtagerens sikkerhed. Når den udstationerede arbejdstager (og ikke tjenesteyderen selv) skal opfylde forskellige krav til de faglige kvalifikationer, må man også se på den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF. Det indre marked er nemlig også kendetegnet ved fri udveksling af tjenesteydelser, der leveres af kvalificeret personale.

---

²⁷ Rådets direktiv 64/221/EØF af 25.2.1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed (EFT 56 af 4.4.1964, s. 850/64).

B. Udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande

Betydning for virksomhederne

1. Virksomheder har ofte brug for tjenesteydere, der fungerer som underentreprenører. Disse underentreprenører er ofte også fysiske personer i form af selvstændige erhvervsdrivende. Blandt disse findes der tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF. Udvidelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte disse, vil således være en fordel for virksomhederne i EF.
2. EF-traktaten lægger hovedvægten på fordelene ved en udviklet økonomi for en økonomisk aktør, hvis aktiviteter reelt og vedvarende har tilknytning til det indre marked²⁸, uanset hans nationalitet. En person, som er etableret uden for EF, kan ikke drage nytte af det indre marked, heller ikke hvis han er statsborger i en medlemsstat. Hvis medlemsstaterne finder, at det er gavnligt for deres nationale økonomi at give selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande tilladelse til indrejse, gælder dette så meget desto mere for selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande, der allerede lovligt er etableret i en medlemsstat, og som har en faktisk og vedvarende tilknytning til økonomien i denne medlemsstat.

Betydning for det indre marked

3. Der har i henhold til EF-traktaten allerede i over 40 år været mulighed for at udvide retten til fri udveksling af tjenesteydelser til selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande, men EF har aldrig gjort brug af denne mulighed. I dag vil en sådan udvidelse af denne ret ikke alene være en fordel for de enkelte medlemsstaters økonomi, men også for hele det indre marked. Set på baggrund af det første direktivforslag vedrørende betingelserne for udstationering af arbejdstagere er det, for at det indre marked skal kunne fungere efter hensigten, nødvendigt at undgå, at en selvstændig erhvervsdrivende ikke kan få tilladelse til rejse med henblik på levering af tjenesteydelser, når en arbejdstager samtidig kan udstationeres.
4. At en person i en medlemsstat har valgt at være selvstændig erhvervsdrivende, påvirker ikke arbejdsmarkedet i en anden medlemsstat og retfærdiggør heller ikke, at selvstændige og arbejdstagere ikke behandles ens. Uagtet de sociale sikringsordninger, som en medlemsstat ønsker, at visse selvstændige erhvervsdrivende skal være omfattet af, bør en status som selvstændig erhvervsdrivende ikke indebære hindringer for levering af tjenesteydelser²⁹.
5. Det er heller ikke berettiget, at en tredjelandstatsborger skal etablere et selskab i en medlemsstat for at nyde godt af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, mens selvstændige erhvervsdrivende, der er fysiske personer, og som ikke har begrænset ansvar, men som har en lignende omsætning, ikke har mulighed herfor.

²⁸ Jf. også medlemsstaternes almindelige plan af 18.12.1961 for ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden (EFT 32 af 15.1.1962, s. 32/62).

²⁹ Jf. f.eks. Domstolens dom af 5.6.1997, Syndesmos mod Ergasias (C-398/95, Sml. 1997, s. I-3091).

6. EF har i praksis på baggrund af Domstolens retspraksis³⁰ en hel række regler om gennemførelsen af den frie udveksling af tjenesteydelser, specielt om ligebehandlingsprincippet i forbindelse med denne ret til fri udveksling, som afviger fra det, der er fastlagt i EF-traktatens artikel 48 og 52. Medlemsstaterne har kunnet udvikle særlige ordninger vedrørende levering af tjenesteydelser, som finder anvendelse på selvstændige erhvervsdrivende, der er omfattet af artikel 59, stk. 2. Medlemsstaternes erfaringer bygger på regler, som i overensstemmelse med traktatens artikel 66 og 58 allerede inkluderer selskaber, der er etableret af tredjelandsstatsborgere³¹.
7. Med hensyn til gennemførelsen af denne ret kan det være nyttigt at erindre om, at enhver grundlæggende ret i det indre marked udspringer af en præcis forpligtelse i henhold til EF-traktaten, og at de foranstaltninger, der træffes for at opfylde denne forpligtelse, herunder dem, der har tilknytning til udstationering (visum og opholdstilladelse) samt eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF, skal lette, men ikke være en betingelse for gennemførelsen af disse rettigheder³².

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV OM BETINGELSERNE FOR UDSTATIONERING AF ARBEJDSTAGERE FRA TREDJELANDE SOM LED I UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OVER GRÆNSERNE

A. Retsgrundlag

Forslaget er baseret på EF-traktatens artikel 57, stk. 2, til hvilken der udtrykkelig henvises i artikel 66, som omhandler tjenesteydelser (**proceduren med fælles beslutningstagning**). Formålet med direktivforslaget er, at der skal ske en koordinering af de nationale bestemmelser ved hjælp af et "EF-tjenesteydelseskort", der skal udstedes af den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, og som de medlemsstater, hvor tjenesteydelsen leveres, skal anerkende. Der findes allerede en lang række tilfælde, hvor der er sket en sådan koordinering, f.eks. inden for de sociale sikringsordninger³³, eller "det europæiske pas" for investeringsselskaber³⁴.

³⁰ Jf. også Kommissionens fortolkende meddelelse om fri udveksling af tjenesteydelser på tværs af landegrænserne (EFT C 334 af 9.12.1993, s. 3).

³¹ Den almindelige plan af 18.12.1961 for ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden (EFT 32 af 15.1.1962, s. 32/62).

³² Domstolens dom af 7.5.1991 i Vlassopoulou-sagen (C-340/89, Sml. 1991, s. I-2357).

³³ Jf. artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21.3.1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT L 28 af 30.1.1977, s. 102).

³⁴ Jf. artikel 3 og 14 i Rådets direktiv 93/22/EØF af 10.5.1993 om investeringsservice i forbindelse med værdipapirer (EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27).

B. Formål og anvendelsesområde

1. Forslaget skal gøre det muligt for en tjenesteyder til enhver tid at udstationere sit personale ved hjælp af en simpel erklæring, der på forhånd skal indgives til myndighederne i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen skal leveres. Det er imidlertid nødvendigt at sikre sig, at udstationeringen sker i tilknytning til en levering af tjenesteydelser. I så henseende skal medlemsstaterne bidrage til, at det indre marked fungerer efter hensigten.
2. Den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, bidrager til, at det indre marked fungerer efter hensigten, ved over for de medlemsstater, hvor en tjenesteydelse kan tænkes at blive leveret, at bekræfte, at den erhvervsdrivende opfylder lovgivningens krav, og at det samme også gælder for hans ansatte fra tredjelande. Denne medlemsstat skal med henblik herpå udstede et EF-tjenesteydelseskort. Det udstedes til tjenesteyderen og giver denne mulighed for at udstationere den pågældende arbejdstager i enhver anden medlemsstat, hvor der på visse betingelser og for et begrænset tidsrum skal leveres en tjenesteydelse. En ordning blot med forudgående anmeldelse i det land, hvor tjenesteydelsen skal leveres, bliver dermed tilstrækkelig og kommer til at fungere så meget desto bedre, som den er reguleret ved EF-tjenesteydelseskortet. Med dette kort, der kun er gyldigt for en begrænset periode, bliver det muligt at tage hensyn til, at EF-traktaten ikke giver tredjelandsstatsborgere ret til fri bevægelighed inden for EF og heller ikke ret til beskæftigelse som lønmodtager i en medlemsstat.
3. Det er den medlemsstat, hvor en given tjenesteydelse leveres, der skal kontrollere, om en arbejdstager fra et tredjeland "fortsat" er udstationeret med henblik på levering af tjenesteydelser i én eller flere omgange. Hermed kan der også gennemføres efterfølgende kontrol, specielt af, om leveringen af tjenesteydelserne er af midlertidig karakter, idet der her tages hensyn til kontinuiteten, hyppigheden og varigheden³⁵.
4. Med det foreliggende forslag undgås det følgelig, at en tjenesteyder som hidtil skal henvende sig til myndighederne i hvert land, hvor der skal udføres en tjenesteydelse. Det er nok at anmode om et EF-tjenesteydelseskort, som giver ham sikkerhed for, at han kan udstationere sit personale "til enhver tid" som led i sine normale aktiviteter, men dog kun så længe dokumentet er gyldigt. Forslaget tager imidlertid ikke sigte på en total afskaffelse af al form for kontrol. Der vil altid være mulighed for efterfølgende kontrol. EF-tjenesteydelseskortet er et praktisk værktøj i den forbindelse, idet det vil lette kontrollen.
5. Ordningen kan anvendes i forbindelse med enhver form for tjenesteydelser, men indebærer dog en vigtig undtagelse med hensyn til medlemsstaternes arbejdsmarkedspolitik. Direktivet omfatter nemlig ikke vikarbureauer. Et vikarbureau, som stiller arbejdstagere til rådighed for en kunde, gør det med det formål at lade dem besætte stillinger hos kunden, uden at denne ansætter personale. Der skal her mindes om Domstolens retspraksis, ifølge hvilken en ordning med forudgående tilladelse for vikarbureauer kan accepteres, hvis der er grund til at

---

³⁵ Domstolens dom af 30.11.1995 i Gebhard-sagen (C-55/94, Sml. 1995, s. I-4165).

frygte, at vikarbureauernes udlejning af arbejdskraft vil skade hensynet til gode forhold på arbejdsmarkedet³⁶.

C. Bemærkninger til de enkelte artikler

1. **Artikel 1** beskriver direktivets anvendelsesområde.
2. I **artikel 2** beskrives, hvilke forpligtelser den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, og hvor den arbejdstager, som han beskæftiger, har bopæl, skal opfylde. Denne medlemsstat skal udstede et EF-tjenesteydelseskort.

Ifølge **artikel 2, stk. 1**, skal myndighederne i denne medlemsstat sikre sig, at tjenesteyderen har eller ønsker at etablere forretningsforbindelser enten med kunder i andre medlemsstater eller i forbindelse med en udstationering inden for en koncern, der er etableret i forskellige medlemsstater. Ordningen er således i princippet åben for en enhver anden økonomiske aktivitet, som en virksomhed udøver, og i forbindelse med hvilken der kan forekomme udstationeringer. Henvisningen til artikel 1, stk. 3, litra a) og b), i direktiv 96/71/EF, der omhandler virksomheder i det indre marked og arbejdstagere (unionsborgere og - hvilket er relevant i dette tilfælde - tredjelandsstatsborgere) forpligter dog medlemsstaten til at kontrollere, at tjenesteyderen ikke er et vikarbureau efter artikel 1, stk. 3, litra c).

Myndighederne i denne medlemsstat skal desuden sikre sig, at arbejdstageren har lovligt ophold i denne medlemsstat. Dette krav er også et led i den koordinering, som finder sted på grundlag af de bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne om sociale sikringsordninger og dobbeltbeskatning. Disse aftaler vedrører personer, der har bopæl i medlemsstaterne.

EF-tjenesteydelseskortet kan desuden kun udstedes, hvis den arbejdstager, der skal udstationeres, er dækket mod risici i forbindelse med sygdom eller arbejdsulykker.

Formålet med **artikel 2, stk. 2**, er hovedsagelig følgende: EF-tjenesteydelseskortet skal sikre den frie udveksling af tjenesteydelser, men det skal samtidig undgås, at denne medfører ubegrænset bevægelighed for arbejdstagere. Dette dobbelte mål nås bl.a. ved, at arbejdstageren kun kan være udstationeret, så længe EF-tjenesteydelseskortet er gyldigt. Denne gyldighedsperiode kan være på 6 eller 12 måneder, alt efter hvad tjenesteyderen har anmodet om, og hvor længe arbejdstageren har været regelmæssigt og faktisk beskæftiget på medlemsstatens område.

Ifølge **artikel 2, stk. 3**, kan tjenesteyderen, når EF-tjenesteydelseskortet er udløbet, kun anmode om fornyelse, hvis betingelserne for udstedelsen af det og for dets løbetid fortsat er gældende. Med andre ord kan tjenesteyderen ikke anmode om kortet til en arbejdstager, som hovedsagelig har udført opgaver i andre lande på grundlag af en udstationering. At EF-tjenesteydelseskortet er udløbet, uden at arbejdstageren har været udstationeret, indebærer på den anden side ikke i sig selv, at der ikke kan udstedes et nyt EF-tjenesteydelseskort.

³⁶ Domstolens dom af 17.12.1981 i Webb-sagen (C 279/80, Sml. 1981, s. 3305).

Artikel 2, stk. 4, skal sikre, at EF-tjenesteydelseskortet udstedes til tjenesteyderen efter dennes anmodning. Det kan kun være gyldigt for en enkelt arbejdstager og ikke for flere. For at sikre en ensartet og sikker udformning af kortet finder Kommissionen det nødvendigt, at der vedtages en gennemførelsesforordning, som bygger på samme procedure som forordning (EF) nr. 1683/95 om ensartet udformning af visum (procedure nr. 3B "dobbelt sikkerhedsnet"-procedure).

Artikel 2, stk. 5, indebærer, at den medlemsstat, der har udstedt EF-tjenesteydelseskortet, er hovedansvarlig for den udstationeredes ophold inden for EF:

- a) En udstationering giver ikke medlemsstaten ret til at nægte at forny en arbejds- og opholdstilladelse, men skal sidestilles med et lovligt ophold og et udført arbejde i denne medlemsstat.
- b) Medlemsstaten skal give den pågældende person tilladelse til indrejse på medlemsstatens område igen, bl.a. når tjenesteydelserne er leveret, når arbejdskontrakten med tjenesteyderen er ophørt, når EF-tjenesteydelseskortet er udløbet, når den udstationerede arbejdstagers opholdstilladelse er udløbet, eller når den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, ønsker, at den pågældende person forlader medlemsstatens område af hensyn til den offentlige orden.

3. **Artikel 3** omhandler de forpligtelser, som de medlemsstater, hvor tjenesteydelserne leveres, har. Disse medlemsstater skal anerkende EF-tjenesteydelseskortet og dermed også, at de pågældende personer rejser ind, tager ophold og udstationeres på deres område med henblik på leveringen af tjenesteydelsen. Denne anerkendelse omfatter naturligvis ethvert nødvendigt ophold under og i anledning af en udstationering i en medlemsstat³⁷.

Artikel 3, stk. 2, indebærer, at der ikke længere skal indhentes så mange tilladelser for en udstationering (visum, opholdstilladelse, arbejdstilladelse).

Artikel 3, stk. 3, sikrer samtidig, at medlemsstaten har midler til at kontrollere, at den pågældende persons indrejse ikke kommer til at indebære vedvarende ophold på dens område. Derfor refereres der ikke til bestemmelserne om personers frie bevægelighed, men fastsættes særlige bestemmelser for den frie udveksling af tjenesteydelser. Der er tale om en sui generis-bestemmelse, som betyder:

- a) at tjenesteyderen er forpligtet til at give meddelelse om den pågældende arbejdstagers ophold og om de nærmere omstændigheder i forbindelse med dette ophold før indreisen, således at myndighederne i medlemsstaten får mulighed for at foretage en efterfølgende kontrol

---

³⁷ Arbejdstid, hviletid, weekender.

- b) at der skal udstedes et opholdsbevis (og ikke en opholdstilladelse), hvoraf det fremgår, at opholdet er begrundet i leveringen af en tjenesteydelse, hvis den periode, i hvilken tjenesteydelsen leveres, overstiger 6 måneder; dette bevis kan kræves "til enhver tid", men tidligst efter at den pågældende person er rejst ind i medlemsstaten.

Når medlemsstaten har konstateret, at opholdet er begrundet i leveringen af en tjenesteydelse, og på denne baggrund har udstedt et midlertidigt opholdsbevis, kan myndighederne i denne medlemsstat kontrollere, om der er tale om et ophold med henblik på levering af tjenesteydelser som omhandlet i EF-traktatens artikel 59, specielt hvis den virksomhed, for hvilken den pågældende person er udstationeret, udøver sin virksomhed midlertidigt. Dette spørgsmål skal altid vurderes i det enkelte tilfælde, idet der tages udgangspunkt i ydelsens varighed, hyppighed og kontinuitet³⁸. Ordlyden af artikel 3, stk. 3, vedrørende denne vurdering tillader, at den pågældende medlemsstat foretager denne vurdering i det enkelte tilfælde på grundlag af Domstolens retspraksis:

- Kontinuitetskriteriet skal vurderes på grundlag af de tjenesteydelser, der skal leveres. En vurdering på grundlag af varigheden af arbejdstagerens udstationering (ophold) giver ingen mening, hvis arbejdstagerne udstationeres fast og erstatter andre arbejdstagere, der tidligere har været udstationeret. Fristen på **seks måneder** skyldes først og fremmest skattemæssige hensyn, der udspringer af dobbeltbeskatningsoverenskomsterne (183-dages-reglen)³⁹.
- Hyppighedskriteriet skal vurderes på grundlag af en **referenceperiode på 12 måneder**. Denne regel gælder på skatteområdet, men også på andre områder⁴⁰. Artikel 3, stk. 3, gør det muligt at sidestille flere leveringer af tjenesteydelser, som hver er af kort varighed, men hvis samlede varighed overstiger 6 måneder, med en enkelt levering af tjenesteydelser.
- Varigheden af leveringen af tjenesteydelserne indgår i vurderingen, hvis den **overstiger gyldighedsperioden for EF-tjenesteydelseskortet**. Hvis tjenesteydelseskortet har en løbetid på 6 måneder, skal der derfor udstedes et midlertidigt opholdsbevis efter disse 6 måneder. Hvis leveringen af de pågældende tjenesteydelser varer mere end 12 måneder, hvilket er maksimumsfristen for en udstationering i henhold til dette direktiv, kan den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, i alle tilfælde træffe beslutning om udstationeringsvilkår på grundlag af medlemsstatens egne bestemmelser, jf. EF-traktatens artikel 59.

Artikel 3, stk. 4, skal sikre, at krav vedrørende faglige kvalifikationer ikke hindrer den tjenesteyder, der er arbejdsgiver for den udstationerede arbejdstager, i at gøre sin ret til fri udveksling af tjenesteydelser gældende og udøve sine aktiviteter. Hvis en medlemsstat kræver, at arbejdstageren og ikke tjenesteyderen opfylder forskellige krav vedrørende et

³⁸ Domstolens dom af 30.11.1995 i Gebhard-sagen (C 55/94, Sml. 1995, s. I-4165).

³⁹ Jf. artikel 15, stk. 2, i OECD's modeloverenskomst om dobbeltbeskatning.

⁴⁰ Jf. artikel 15, stk. 2, i OECD's modeloverenskomst om dobbeltbeskatning; jf. også EF's og medlemsstaternes forpligtelser i forbindelse med personers fri bevægelighed i henhold til GATS (jf. ovenfor).

lovreguleret erhverv, skal medlemsstaten anerkende kvalifikationer, der er erhvervet inden for EF (dvs. ikke kvalifikationer, som er erhvervet i et tredjeland, men blot anerkendt i en medlemsstat). Inden for disse rammer skal tredjelandstatsborgere i henhold til dette direktiv ligestilles med unionsborgere, bl.a. med hensyn til direktiv 89/48/EØF⁴¹, direktiv 92/51/EØF⁴², og på længere sigt ordningen for anerkendelse af eksamensbeviser for de former for erhvervsvirksomhed, der er omfattet af direktiverne om liberalisering og om overgangsforanstaltninger⁴³. Det påhviler den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, at sikre, at arbejdsgiveren i sin egenskab af tjenesteyder har klageadgang.

4. **Artikel 4** sikrer, at bestemmelserne i direktivet, der skal være medvirkende til, at det indre marked fungerer efter hensigten, ikke kan omgås til fordel for en medlemsstats ordninger med et tredjeland, og at de ikke er til skade for nationale foranstaltninger, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed.
5. **Artikel 5 og 6** omhandler samarbejdet mellem myndighederne i medlemsstaterne og de sanktionsmuligheder, der generelt følger af EF-traktatens artikel 5.

FORSLAG TIL RÅDETS DIREKTIV OM UDVIDELSE AF RETTEN TIL FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER OVER GRÆNSERNE TIL OGSÅ AT OMFATTE TREDJELANDSSTATSBORGERE, DER ER ETABLERET INDEN FOR EF

A. Retsgrundlag

Retsgrundlaget er EF-traktatens artikel 59, stk. 2 (høringsproceduren).

B. Formål og anvendelsesområde

1. Ud over at indføre bestemmelser om selvstændige erhvervsdrivendes rejse har direktivforslag nr. 2 sin egen dimension: det indebærer, at tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF, tildeles bestemte rettigheder.
2. Det er vigtigt at præcisere, hvornår en selvstændig erhvervsdrivende anses for at være "etableret" inden for EF, jf. EF-traktatens artikel 59, stk. 2, idet det især skal sikres, at den selvstændige erhvervsdrivendes hovedaktiviteter ikke finder sted uden for EF.
3. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne vedrørende det første direktivforslag, specielt med hensyn til de faglige kvalifikationer.

⁴¹ Rådets direktiv 89/48/EØF af 21.12.1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed (EFT L 19 af 24.1.1989).

⁴² Rådets direktiv 92/51/EØF af 18.6.1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF (EFT L 209 af 24.7.1992).

⁴³ Jf. Rådets fælles holdning (EF) nr. 42/98 af 29.6.1998 (EFT C 262 af 19.8.1998, s. 12) samt Kommissionen forslag (EFT C 115 af 19.4.1996, s. 16, og EFT C 264 af 30.8.1997, s. 5).

C. Bemærkninger til de enkelte artikler

1. **Artikel 1** beskriver direktivets anvendelsesområde, som er fysiske personer, der er selvstændige erhvervsdrivende. Udvidelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser vedrører ikke transportsektoren, der henhører under den fælles transportpolitik i EF-traktatens artikel 75 ff. Ved bestemmelsen udelukkes de tjenesteydelser på transportområdet, der er omhandlet i EF-traktatens artikel 61, stk. 1, og artikel 74 ff.⁴⁴. Udelukkelsen af transportsektoren ændrer intet for så vidt angår nærværende direktivs nyttevirkning, fordi fysiske personer praktisk taget ikke leverer grænsoverskridende tjenesteydelser inden for denne sektor.

I **artikel 1, stk. 3**, præciseres det, hvilke selvstændige erhvervsdrivende der anses for at være etableret inden for EF:

- a) Kravet om faktisk og vedvarende tilknytning til erhvervslivet i en medlemsstat er i overensstemmelse med de principper for selskaber oprettet af tredjelandstatsborgere, der er fastlagt i Rådets almindelige plan af 18.12.1961⁴⁵: Retten til fri udveksling af tjenesteydelser gælder for et sådant selskab, hvis dets virksomhed har faktisk og vedvarende tilknytning til erhvervslivet i en medlemsstat, idet denne tilknytning dog ikke må gøres afhængig af, hvilken indfødsret selskabsdeltagerne, medlemmerne af styrelses- eller tilsynsorganerne eller ejerne af selskabskapitalen har (jf. afsnit I). Dette forhold skal ses uafhængigt af de nationale regler om selvstændige erhvervsdrivendes indrejse, f.eks. på grundlag af en konvention om reglerne for tredjelandstatsborgeres tilladelse til indrejse til medlemsstaterne⁴⁶. 12-måneders-reglen udspringer af kravet om "vedvarende tilknytning".
  - b) Etableringskravet indebærer en sikkerhed for, at den selvstændige erhvervsdrivende har lovligt ophold inden for EF og er omfattet af den regelkoordinering, som medlemsstaterne i henhold til bilaterale aftaler har foretaget med hensyn til sociale sikringsordninger og dobbeltbeskatning
  - c) Kravet om, at tjenesteyderen ikke samtidig må have lønnet beskæftigelse, er indført for at undgå overlappning med reglerne for lønmodtagerne. Dette princip findes også i Europaaftalerne om oprettelse af en associering med landene i Central- og Østeuropa i forbindelse med selvstændige erhvervsdrivendes etableringsret⁴⁷.
2. **Artikel 2 til 10** svarer til de tilsvarende artikler i forslaget om udstationering af arbejdstagere. De afvigelser, der er, skyldes, at nærværende direktivforslag giver tredjelandstatsborgere særlige rettigheder. At retten til fri udveksling af tjenesteydelser skal

⁴⁴ Se blandt andet sag 13/83 "Parlamentet mod Rådet", dom af 22.5.1985 (Sml. 1985, s. 1513).

⁴⁵ Rådets almindelige plan af 18.12.1961 for ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden (EFT 32 af 15.1.1962, s. 32/62).

⁴⁶ Jf. Kommissionens forslag til Rådets retsakt om udarbejdelse af konventionen om reglerne for tredjelandstatsborgeres tilladelse til indrejse i medlemsstaterne (EFT C 337 af 7.11.1997, s. 9).

⁴⁷ F.eks. artikel 44, stk. 4, litra a), punkt i) i aftalen med Polen (EFT L 348 af 31.12.1993, s. 11).

udvides til tredjelandsstatsborgere, hænger sammen med, at dette vil være en fordel for det indre marked. Hvis en selvstændig erhvervsdrivende har dokumenteret, at han har opfyldt betingelserne i artikel 1, stk. 3, vil der ikke være nogen grund til at begrænse gyldigheden af EF-tjenesteydelseskortet til under tolv måneder.

BEGRUNDELSE AF FORSLAGET UD FRA NÆRHEDSPRINCIPPET

1. Hvilke formål har den påtænkte foranstaltning set i lyset af EF's forpligtelser?

Nærværende direktivforslag er i overensstemmelse med nærhedsprincippet i den forstand, at de indeholder bestemmelser, der er begrænset til udveksling af tjenesteydelser over grænserne. Med EF-tjenesteydelseskortet indføres der et værktøj på EF-plan, der gør det muligt at gennemføre retten til fri udveksling af tjenesteydelser i forbindelse med tredjelandsstatsborgere, der er lovligt etableret inden for EF. Dette værktøj regulerer denne ret, når der er tale om levering af tjenesteydelser, der indebærer en udstationering eller et ophold, hvis varighed ikke overstiger 12 måneder.

2. Hører den påtænkte foranstaltning under EF's enekompetence, eller er der tale om en kompetence, som EF deler med medlemsstaterne?

De påtænkte foranstaltninger hører under EF's enekompetence. Dette fremgår af EF-traktatens artikel 59, stk. 2, for selvstændige erhvervsdrivendes vedkommende og af EF-traktatens artikel 57 og 66 hvad angår udstationering af arbejdstagere.

De påtænkte foranstaltninger har til formål at præcisere betingelserne for fri udveksling af tjenesteydelser. De berører ikke medlemsstaternes kompetence til at afgøre, hvilke tredjelandsstatsborgere der skal have indrejsetilladelse med henblik på lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, på hvilke betingelser deres ophold kan forlænges, samt hvilke former for erhvervsmæssig virksomhed der skal være reguleret i en given medlemsstat.

3. Står de påtænkte EF-foranstaltninger i et rimeligt forhold til formålet?

Indførelsen af EF-tjenesteydelseskortet vedrører kun den kontrol, som går forud for leveringen af en tjenesteydelse over grænserne, men berører ikke den efterfølgende kontrol, som foretages i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres.

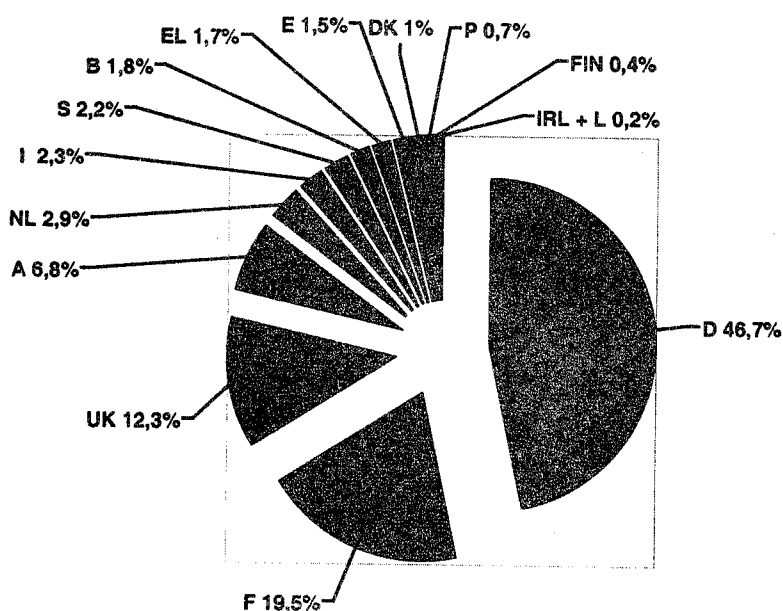
Da der ikke i medlemsstaterne findes et dokument, der dækker de forskellige forhold i forbindelse med en udstationering, og som ville kunne danne grundlag for en vurdering af de berørte personers forhold i etableringslandet, er det nødvendigt at indføre et EF-tjenesteydelseskort, dels for at lette den frie udveksling af tjenesteydelser over grænserne, dels for at afklare situationen med hensyn til tredjelandsstatsborgere, der udstationeres/rejser inden for EF. Dette kort, som kan udformes med udgangspunkt i de allerede eksisterende standarddokumenter (visum og opholdstilladelse), er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

EF-foranstaltningen tager sigte på udstationeringer, hvis varighed ikke overstiger 12 måneder, og lader det være op til medlemsstaterne i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 59 at beslutte, hvilke betingelser der skal gælde for udstationeringer af længere varighed.

Det andet direktivforslag omfatter, idet det udvider retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande, også tredjelandsstatsborgere, som ikke rejser til den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres. Denne medlemsstat skal anvende de samme nationale bestemmelser, som den allerede anvender over for selskaber og unionsborgere, der i øjeblikket har ret til fri udveksling af tjenesteydelser. Direktivforslag nr. 2 giver således de berørte medlemsstater mulighed for at anvende deres egne foranstaltninger for at konstatere, om en tredjelandsstatsborger midlertidigt udøver selvstændig virksomhed i en anden medlemsstat end den, hvor han er etableret. Desuden begrænser forslaget sig til faglige kvalifikationer, der er erhvervet og anerkendt inden for EF, mens faglige kvalifikationer, der er erhvervet i et tredjeland, ikke kommer i betragtning.

BILAG STATISTISKE DATA

1. To faktorer anskueliggør størrelsesordenen af dette fænomen:
  - a) antal medlemmer af arbejdsstyrken, der er statsborgere i et tredjeland, og som har lovligt ophold i EF
  - b) omfanget af udveksling af tjenesteydelser over grænserne i de mest berørte sektorer.
2. I 1997 var der i EF i alt 4,982 mio. **arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande** (svarende til 3,0% af den samlede arbejdsstyrke)⁴⁸. Fordelingen var som følger:

3. Udveksling af tjenesteydelser over grænserne, som indebærer, at arbejdstagere udstationeres, eller at selvstændige erhvervsdrivende rejser i det indre marked, kommer på tale mellem virksomheder, der er etableret i forskellige medlemsstater. En virksomhed leverer som tjenesteyder tjenesteydelser til en anden virksomhed som kunde. Forretningsforbindelsen kan omfatte selvstændige virksomheder i form af en

⁴⁸ Eurostat, Arbejdsstyrkeundersøgelsen, Resultater 1997.

underleverance, hvor en virksomhed lader tjenesteydelser udføre af en anden⁴⁹, men også virksomheder i en koncern, hvori de handler som henholdsvis tjenesteydere og kunde.

4. Udstationering af arbejdstagere/selvstændiges rejser vedrører direkte eller indirekte alle tjenesteydelsessektorer. Værdien af handelen med tjenesteydelser over grænserne i det indre marked⁵⁰ udgjorde i 1995 176 746 mio. ECU, hvilket svarede til 11,2% af værdien af handelen med varer og tjenester mellem de 15 medlemsstater (1 572 554 mio. ECU) og 77,6% af leveringen af tjenesteydelser over grænserne (227 756 mio. ECU). Sektorerne med den største handel kan opdeles som følger:
  - a) I listerne over medlemsstaternes særlige forpligtelser i forbindelse med bevægelighed for fysiske personer under den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS)⁵¹ opregnes en hel række⁵². Samtlige sektorer i denne sammenhæng er stærkt berørt af spørgsmålet om fri bevægelighed inden for det indre marked. Det drejer sig om arkitekt- og ingeniørvirksomhed, bygge- og anlægsvirksomhed, forskning og udvikling, reklamevirksomhed, herunder markedsundersøgelser, juridisk, skattemæssig, administrativ og regnskabsmæssig rådgivning, edb-tjenesteydelser samt tjenesteydelser inden for kultur, idræt, undervisning og oversættelse.
  - b) Inden for det indre marked er en række andre sektorer også berørt af spørgsmålet, f.eks. turisme (rejsebureauer, turistguider), rengøringsvirksomhed og vagtservice. Her skal også nævnes tjenesteydelser i forbindelse med håndtering af varerne på udførselsstedet. Det klassiske eksempel er arbejde med montering og/eller installation af et gode. Spørgsmålet er også aktuelt inden for landbrug og skovbrug f.eks. i forbindelse med virksomheder, som høster/skover for landmænd og skovejere.
  - c) Udvekslingen af tjenesteydelser inden for koncerner udgjorde 1% af handelen med varer og tjenesteydelser (6,25% af tjenesteydelser leveret over grænserne). Denne sektor i sig selv er i øvrigt vigtigere end dem, der er nævnt under a) og b).
5. Socialsikringsorganerne registrerede i 1994 539 169 udstationeringer af ikke over 1 års varighed af arbejdstagere fra EF-landene⁵³. De registrerede tal omfatter imidlertid kun udstationeringer fra 9 medlemsstater (DK, EL, F, IRL, L, NL, P, S, UK); antallet af

⁴⁹ En undersøgelse fra 1995 viser, at mellem 60% og 90% af de adspurgte virksomheder anvender under-entreprenører, jf. rapporten "Working Time and Contract Flexibility in the European Union" (Brewster, C. Mayne, m.fl.), Europa-Kommissionen (GD V), 1997, s. 187.

⁵⁰ Eurostat, International trade in services, EU 1985 - 1995, indberettende lande: EU 15, partnerlande EU 15; værdien af mængden af eksporterede tjenesteydelser, der er registreret på betalingsbalancen.

⁵¹ EFT L 336 af 23.12.1994, s. 190.

⁵² Jf. tredje protokol til den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (EFT L 167 af 6.7.1996, s. 43).

⁵³ BMT, Utrecht, "Temporary employment across borders, posting in accordance with regulation 1408/71 in practice", P. Donders på den 2. europæiske konference om sociale sikringsordninger i Europa, Kreta, oktober 1995.

udstationeringer er uden tvivl højere i virkeligheden og også kvantitativt af større betydning end de selvstændiges erhvervsdrivendes rejser⁵⁴.

6. Det er vanskeligt at foretage en præcis kvantitativ vurdering af rejser foretaget af tredjelandstatsborgere med henblik på levering af tjenesteydelser. Medlemsstaterne har ikke repræsentative statistikker om udstationering af tredjelandstatsborgere. Enten sondres der i statistikkerne ikke mellem en udstationering og en arbejdstilladelse, der skal give adgang til arbejdsmarkedet, eller der sondres ikke mellem udstationeringer mellem medlemsstaterne og udstationeringer mellem en medlemsstat og et tredjeland. Der kan også være tale om statistikker over udstationeringer, der er godkendt på grundlag af administrativ praksis, hvor der ikke tages hensyn til udstationeringer mellem virksomheder, der tilhører en koncern⁵⁵.

---

⁵⁴ Der findes i EU 19,9 mio. selvstændige erhvervsdrivende (statsborgere fra EF-lande og tredjelande), mens der er 102,5 mio. arbejdstagere (Eurostat, 1998 □ 5 (Arbejdsstyrken 1997)).

⁵⁵ Eksempelvis meddelte Tyskland på en forespørgsel fra Kommissionen, at der var registreret 243 udstationeringer af statsborgere fra tredjelande i løbet af 18 måneder mellem 1996 og 1997, men udstationeringsbetingelserne var ikke kendt, og tallene omfattede ikke udstationering inden for koncerner.

Forslag til
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
 om betingelserne for udstationering af arbejdstagere
 fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser
 over grænserne

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57, stk. 2, og artikel 66,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁵⁶,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁵⁷,

efter fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B⁵⁸, og

og ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge traktatens artikel 3, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for tjenesteydelser et af EF's mål;
- (2) den frie bevægelighed for tjenesteydelser omfatter en tjenesteyders ret til at udstationere sit personale, selv om der er tale om personer, som ikke er unionsborgere, men tredjelandstatsborgere, der har lovligt ophold inden for EF; personalet omfatter også ledere af selskaber;
- (3) den fri udveksling af tjenesteydelser skaber ikke direkte rettigheder for de pågældende arbejdstagere, men berører heller ikke allerede anerkendte rettigheder på EF-plan eller nationalt plan eller rettigheder, der er erhvervet i medfør af internationale aftaler, herunder rettigheder, der er garanteret ved den europæiske menneskerettighedskonvention, navnlig med hensyn til privatlivets fred;
- (4) tjenesteydere, som ønsker at udstationere en arbejdstager, der er statsborger i et tredjeland, støder på vanskeligheder i et sådant omfang, at de ofte er nødsaget til at afstå fra at levere tjenesteydelsen eller må tage betragtelige forsinkelser med i købet; den præventive kontrol, der før udstationeringen udføres af de medlemsstater, hvor tjenesteydelserne leveres,

⁵⁶ EFT C

⁵⁷ EFT C

⁵⁸ EFT C

overlapper den efterfølgende kontrol, de gennemfører, og den kontrol, der finder sted i etableringslandet;

- (5) myndighederne i en medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, har ikke sikkerhed for, at tjenesteyderen og den arbejdstager, der skal udstationeres, opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret; medlemsstaterne har heller ikke sikkerhed for, at de udstationerede arbejdstagere, når tjenesteydelsen er leveret, vender tilbage til den medlemsstat, hvor de fortrinsvis arbejder;
- (6) et dokument benævnt "EF-tjenesteydelseskort", der skal udstedes af den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, bør være det dokument, som letter udstationeringer, således at en tjenesteyder som led i sine ordinære aktiviteter kan foretage og planlægge udstationeringer, selv om han blandt sit personale har en eller flere tredjelandstatsborgere; det bør være op til tjenesteyderen at afgøre, om han ønsker at få udstedt nævnte dokument; dette direktiv berører heller ikke EF's og medlemsstaternes forpligtelser ifølge Den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATT)⁵⁹. EF-tjenesteydelseskortet skal kun indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at overholde Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁶⁰;
- (7) den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet bør tage hensyn til den offentlige orden, med henblik på bekæmpelse af illegal indvandring ved at dokumentere, at tredjelandstatsborgeren opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen har denne ansat; kortet bør være en sikkerhed for, at den udstationerede arbejdstagers hovedbeskæftigelse finder sted i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret; kortet bør sikres mod forfalskning; det er således ikke længere nødvendigt at stille krav om indrejsevisum;
- (8) EF-tjenesteydelseskortet, der er udstedt af en medlemsstat, bør således give den nødvendige sikkerhed for, at enhver anden medlemsstat, hvor der skal leveres en tjenesteydelse, tillader en person indrejse og ophold med henblik på levering af en eller flere tjenesteydelser, dvs. ophold under og i anledning af leveringen af tjenesteydelsen; denne sikkerhed bør også indebære en forpligtelse til ikke at anse udstationeringen som en afbrydelse af opholdet og den godkendte lønnede beskæftigelse og navnlig til at tillade den udstationerede person indrejse igen under alle omstændigheder; den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, bør derfor ikke længere kunne gennemtvinge sine egne krav med hensyn til indrejse, ophold og adgang til midlertidig lønnet beskæftigelse; bestemmelserne i dette direktiv berører ikke de ufravigelige bestemmelser om de arbejds- og beskæftigelsesvilkår, der skal overholdes i den medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, og som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser⁶¹;

⁵⁹ EFT L 336 af 23.12.1994, s. 190.

⁶⁰ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁶¹ EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

- (9) enhver medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, bør kunne stille krav om, at der, før den udstationerede arbejdstager rejser ind på dens område, gives meddelelse herom og om de tjenesteydelser, for hvilke han udstationeres; kravet om, at der på forhånd skal gives meddelelse om udstationeringen, bør gøre det muligt for denne medlemsstat i konkrete tilfælde at træffe de nødvendige foranstaltninger af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed inden for de rammer, der er fastlagt i dette direktiv; hver medlemsstat, i hvilken der leveres en tjenesteydelse, bør desuden kunne stille krav om, at der efter indrejsen skal udstedes et midlertidigt opholdsbevis, hvis den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke den udstationerede arbejdstager opholder sig i medlemsstaten, leveres over et tidsrum på over 6 måneder i løbet af en periode på 12 måneder;
- (10) hver medlemsstat bør derfor, specielt ved udstedelsen af et midlertidigt opholdsbevis, være i stand til at kontrollere, at formålet med den udstationerede arbejdstagers ophold i det konkrete tilfælde er levering af en tjenesteydelse i denne medlemsstat; den frie udveksling af tjenesteydelser bør altid være af midlertidig karakter, og det er nødvendigt at afgøre dette på grundlag af ydelsens kontinuitet, hyppighed og varighed; gyldigheden af det midlertidige opholdsbevis bør kunne begrænses til den periode, hvor EF-tjenesteydelseskortet er gyldigt, med den begrundelse at denne medlemsstat i overensstemmelse med bestemmelserne om retten til fri udveksling af tjenesteydelser ønsker at udstede en opholdstilladelse efter sine egne nationale bestemmelser for udstationeringer, hvis varighed overstiger henholdsvis 6 eller 12 måneder;
- (11) nyttevirkningen af dette direktiv er betinget af, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der udstationeres som arbejdstagere, stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF; denne ligestilling bør på grundlag af dette direktiv kunne påberåbes af den tjenesteyder, der er arbejdsgiver for arbejdstagere fra tredjelande; denne ligestilling bør ikke omfatte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet i et tredjeland, og som kun anerkendes i en medlemsstat;
- (12) medlemsstaterne bør ikke kunne behandle tjenesteydere, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end tjenesteydere, der er etableret inden for EF; medlemsstaterne bør kunne fravige bestemmelserne i dette direktiv af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; grænserne for en sådan fravigelse af bestemmelserne i forhold til tjenesteydere, der er arbejdsgivere, og arbejdstagere fra tredjelande bør uanset arbejdstagernes nationalitet fastlægges i overensstemmelse med den samordning, der er omhandlet i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964⁶² om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udklængende med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, senest ændret ved direktiv 75/35/EF⁶³, idet tjenesteyderen hermed opnår at kunne arbejde inden for en ensartet ramme;
- (13) med henblik på gennemførelsen af dette direktiv er det nødvendigt at sikre et tæt samarbejde mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne; det vil være praktisk for

⁶² EFT 56 af 4.4.1964, s. 850/64.

⁶³ EFT L 14 af 20.1.1975, s. 14.

medlemsstaternes myndigheder, hvis der indføres en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet; beføjelsen til at fastlægge denne udformning og andre vilkår i forbindelse med EF-tjenesteydelseskortet bør tillægges Kommissionen efter den procedure, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa⁶⁴;

- (14) dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence til at bestemme, hvilke tredjelandstatsborgere der skal gives indrejse med henblik på lønnet beskæftigelse, på hvilke betingelser ophold i forbindelse hermed skal forlænges, samt hvilke former for erhvervsmæssig beskæftigelse der skal være reguleret eller ej på medlemsstatens område;
- (15) i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. traktatens artikel 3 B, stk. 3, indeholder dette direktiv kun de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde målsætningen om fri bevægelighed for tjenesteydelser; det vedrører kun den kontrol, som finder sted forud for leveringen af tjenesteydelser over grænserne, og berører ikke den efterfølgende kontrol i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres; det vedrører kun udstationering, som under alle omstændigheder ikke er af over 12 måneders varighed, samt anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF;
- (16) med henblik på anvendelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne fastlægge et passende sanktionssystem;
- (17) senest fire år efter udløbet af fristen for gennemførelsen af dette direktiv, bør Kommissionen undersøge, hvorledes det er blevet gennemført, og eventuelt foreslå de nødvendige ændringer af det -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på tjenesteydere, der er etableret i en medlemsstat, og som i forbindelse med levering af tjenesteydelser over grænserne inden for transportsektoren, udstationerer arbejdstagere fra tredjelande på en anden medlemsstats område.

Artikel 2

1. Når en tjenesteyder som led i sin ordinære virksomhed har til hensigt at udstationere en arbejdstager, der er statsborger i et tredjeland, i en eller flere andre medlemsstater med henblik på en af de foranstaltninger, som er omhandlet i artikel 1, stk. 3, litra a) og b), i

---

⁶⁴ EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1.

direktiv 96/71/EF, skal den medlemsstat, hvor den pågældende tjenesteyder er etableret efter denne anmodning til denne udstede et dokument benævnt EF-tjenesteydelseskort.

EF-tjenesteydelseskortet udstedes, hvis det godtgøres, at:

- a) arbejdstageren har sit opholdssted i denne medlemsstat i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning
  - b) arbejdstageren er tilsluttet den sociale sikringsordning i den kompetente medlemsstat med hensyn til risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker eller, hvis dette ikke er tilfældet, er forsikret mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker under udstationeringer i en eller flere andre medlemsstater.
2. EF-tjenesteydelseskortet er gyldigt i den periode, hvor arbejdstageren er regelmæssigt og faktisk beskæftiget, og kan ikke overstige
- a) tolv måneder, hvis der er tale om regelmæssig og faktisk beskæftigelse af over tolv måneders varighed før udstedelsen af kortet, eller
  - b) seks måneder, hvis der er tale om regelmæssig og faktisk beskæftigelse af over seks måneders varighed før udstedelsen af kortet.

Som regelmæssig beskæftigelse betragtes arbejde, der er udført i henhold til EF-bestemmelser eller nationale bestemmelser eller på grundlag af en tilladelse udstedt af den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, og som giver adgang til beskæftigelse enten udelukkende hos den tjenesteyder, der fremsætter anmodningen, eller hos en anden arbejdsgiver, der er etableret i denne medlemsstat.

Som faktisk beskæftigelse betragtes arbejde udført i den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet.

3. EF-tjenesteydelseskortet kan kun fornyes, hvis de i stk. 1 og 2 fastsatte udstedelsesbetingelser fortsat er opfyldt.
4. EF-tjenesteydelseskortet er et særskilt dokument, som udstedes til tjenesteyderen, der stiller det til rådighed for den udstationerede arbejdstager, der er anført på kortet.

På kortet anføres:

- a) tjenesteyderen og den udstationerede arbejdstager
- b) oplysninger om kortets gyldighedsperiode
- c) den udstedende myndighed og den udstedende medlemsstat.

De nærmere bestemmelser vedrørende de oplysninger, kortet skal indeholde, vedrørende den ensartede udformning af dokumentet og vedrørende de tekniske specifikationer, der skal forhindre forfalskning af dokumentet, fastlægges ved en gennemførelsesforordning efter proceduren i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1683/95.

5. Den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, kan ikke anse udstationering med henblik på levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat som en afbrydelse af den udstationerede arbejdstagers ophold eller lønnede beskæftigelse.

Den udstedende medlemsstat kan ikke med nogen som helst begrundelse nægte den udstationerede arbejdstager genindrejse på sit område i henhold til sine nationale bestemmelser.

Artikel 3

1. Enhver medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader en arbejdstager fra et tredjeland at rejse ind på eller tage ophold på sit område med henblik på leveringen af en eller flere tjenesteydelser, hvis denne person er i besiddelse af et EF-tjenesteydelseskort og et identitetskort eller et pas, der er gyldigt i den periode, hvor tjenesteydelserne leveres.
2. Ingen medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge en udstationeret arbejdstager eller en tjenesteyder i egenskab af arbejdsgiver at indhente:
  - a) indrejse- eller udrejsevisum
  - b) opholdsbevis eller -tilladelse, bortset fra det, som er omhandlet i stk. 3
  - c) arbejdstilladelse
  - d) andre tilladelser svarende til de i litra a), b) og c).
3. Enhver medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge tjenesteyderen at give meddelelse om den udstationerede arbejdstagers ophold, den forventede varighed af dette ophold, og den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke arbejdstageren udstationeres, før indrejse på medlemsstatens område. Hvis tjenesteydelsen/tjenesteydelserne leveres over et tidsrum, der i alt overstiger seks måneder i løbet af en periode på tolv måneder, udsteder medlemsstaten, efter at den udstationerede arbejdstager er indrejst, et midlertidigt opholdsbevis som dokumentation for, at opholdet er godkendt.
4. For at lette den fri udveksling af tjenesteydelser skal den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, påse, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere, der udstationeres som arbejdstagere med henblik på levering af en tjenesteydelse, stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som den pågældende person har erhvervet inden for EF med det formål at udøve en bestemt aktivitet, og som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat. Medlemsstaten sikrer, at

tjenesteyderen i sin egenskab af arbejdsgiver har adgang til at indbringe afgørelser, som ikke er i overensstemmelse med dette ligestillingsprincip for domstolene efter bestemmelserne herom i national ret.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne behandler ikke tjenesteydere, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end tjenesteydere, der er etableret inden for EF.
2. Medlemsstaterne kan kun fravige bestemmelserne i dette direktiv, når det er begrundet i hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; i så fald finder direktiv 64/221/EØF tilsvarende anvendelse.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne bestemmer, hvilke myndigheder der skal have kompetence til at udstede EF-tjenesteydelseskortet og det midlertidige opholdsbevis samt til at indhente de i artikel 3, stk. 3, omhandlede oplysninger og de giver Kommissionen og de øvrige medlemsstater meddelelse herom. De træffer de nødvendige foranstaltninger for i videst muligt omfang at forenkle formaliteterne, fristerne og procedureerne i forbindelse med udstedelse af disse dokumenter, der udstedes gratis eller mod indbetaling af et beløb, der ikke kan være større end de afgifter, der skal betales ved udstedelse af identitetskort til statsborgere i den pågældende medlemsstat.
2. Medlemsstaterne påser, at der finder et samarbejde sted mellem de offentlige myndigheder, som i overensstemmelse med medlemsstaternes lovgivning er kompetente i spørgsmål, der vedrører gennemførelsen af dette direktiv.

Samarbejdet består specielt i at efterkomme enhver begrundet anmodning om oplysninger. Det finder sted uden vederlag og hurtigst muligt.

Artikel 6

Medlemsstaterne fastlægger, hvilke sanktioner der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af nationale bestemmelser, som er indført til gennemførelse af dette direktiv, og træffer enhver nødvendig foranstaltning for at sikre gennemførelsen af disse. De således fastlagte sanktioner skal være effektive, rimelige og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse bestemmelser inden for den i artikel 8 fastsatte frist og enhver senere ændring af disse hurtigst muligt.

Artikel 7

Senest fire år efter udløbet af den i artikel 8 fastsatte frist aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer.

Artikel 8

Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2002 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 9

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORANSTALTNINGENS BETEGNELSE

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser over grænserne.

2. BUDGETPOST

3. RETSGRUNDLAG

EF-traktatens artikel 57, stk. 2, og artikel 66.

4. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

4.1 Foranstaltningens generelle formål

Direktivforslaget har til formål at indføre et EF-tjenesteydelseskort, der skal udstedes af den medlemsstat, hvor en tjenesteyder er etableret, og hvorfra han med henblik på levering af tjenesteydelser har til hensigt at udstationere sine ansatte fra tredjelande. Enhver anden medlemsstat, hvor en sådan ydelse leveres, skal anerkende dette dokument og ikke længere anvende sine egne krav med hensyn til visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, hverken over for den udstationerede arbejdstager eller over for tjenesteyderen.

4.2 Foranstaltningens varighed og nærmere bestemmelser for dens fornyelse

Det udvalg, der er omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 1683/95, som der henvises til i forslagets artikel 2, stk. 4, kan begynde sit arbejde umiddelbart efter vedtagelsen af forslaget (kan ske fra 2000). Det drejer sig om at lette gennemførelsen af direktivet, specielt det administrative samarbejde, idet der skal ske en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet. Når denne udformning er fastlagt (hvilket kan ske i 2001), vil udvalget kun skulle træde sammen, når det er nødvendigt at ændre denne ensartede udformning.

5. KLASSIFIKATION AF UDGIFTERNE

Ingen.

6. UDGIFTERNES ART

Ingen.

7. FINANSIELLE VIRKNINGER PÅ BUDGETTETS DEL B

Ingen.

8. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

Ingen.

9. OPLYSNINGER OM COST-EFFECTIVENES

9.1 Specifikke og kvantificerbare mål, målgruppe

Formålet med forslaget er at sikre, at en tjenesteyder eller en virksomhed, der er etableret i det indre marked, til enhver tid kan udstationere sine arbejdstagere fra tredjelande ved på forhånd at indgive en erklæring til myndighederne i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen skal leveres. For at sikre, at en sådan udstationering ikke medfører, at arbejdstagere fra tredjelande får ubegrænset fri bevægelighed, er der i anmeldelsesordningen indbygget en garanti, som det land, hvor tjenesteyderen er etableret, er ansvarlig for. Denne garanti kommer til udtryk i, at den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, udsteder et EF-tjenesteydelseskort.

I 1997 var der 4,98 mio. tredjelandsstatsborgere, der som arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende havde lovligt ophold i EF (det svarer til 3% af den samlede arbejdsstyrke). For hver selvstændig erhvervsdrivende var der fem arbejdstagere, der havde lovligt ophold i EF.

9.2 Begrundelse for foranstaltningen

Hele dette initiativ indgår som led i de foranstaltninger, der skal sikre, at det indre marked fungerer efter hensigten, hvilket henhører under EF's enekompetence (fri bevægelighed for tjenesteydelser inden for det indre marked). Forslaget indebærer ikke en harmonisering af bestemmelser vedrørende adgang til beskæftigelse hos en arbejdsgiver i en medlemsstat eller en udvidelse af EF-bestemmelserne om anerkendelse af faglige kvalifikationer til også at omfatte arbejdstagere fra tredjelande.

EF-tjenesteydelseskortet sikrer, at tjenesteyderen til enhver tid kan udstationere den person, der er tale om. Dette indebærer også, at der skal langt færre godkendelser til før hver udstationering (visum, opholdstilladelse, arbejdstilladelse) i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen skal leveres. Det bliver således nødvendigt med et snævert administrativt samarbejde ved gennemførelsen af dette direktiv. Helt afgørende er det, at der fastlægges en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet.

9.3. Overvågning og evaluering af foranstaltningen

Ifølge direktivforslagets artikel 7 skal Kommissionen senest fire år efter udløbet af fristen for gennemførelsen af direktivet aflægge beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan

direktivet er blevet gennemført, specielt med hensyn til de nationale ordninger for anerkendelse af faglige kvalifikationer, som udstationerede tredjelandstatsborgere har erhvervet inden for EF.

10. UDGIFTER TIL ADMINISTRATION (DET ALMINDELIGE BUDGETS SEKTION III, DEL A)

Den faktiske afsættelse af de nødvendige administrative ressourcer sker ved Kommissionens årlige afgørelse om ressourcetildeling til GD XV, bl.a. under hensyntagen til antallet af ansatte og de supplerende beløb, der måtte være tildelt af budgetmyndigheden.

10.1 Indvirkningen på antallet af stillinger

Stillingsstype		Antal ansatte, der skal tilknyttes forvaltningen af foranstaltningen		Heraf		Varighed
				Ved anvendelse af eksisterende ressourcer i det pågældende generaldirektorat eller den pågældende tjeneste	Ved anvendelse af yderligere ressourcer	
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A	0,5		0,5		For årene 2000 og 2003
	B	-		-		
	C	0,5		0,5		
Andre ressourcer						
I alt		1,0		1,0		

10.2 De supplerende menneskelige ressourcers samlede finansielle virkning

Stillingsstype		Antal ansatte, der skal tilknyttes forvaltningen af foranstaltningen		Årlige omkostninger
		Faste stillinger Årligt beløb	Midlertidige stillinger	
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A	54 000 €		
	B			
	C	54 000 €		
Andre ressourcer				
I alt		108 000 €		

10.3 Forøgelse af andre driftsudgifter som følge af foranstaltningen

(i 1000 €)

Budgetpost (nr. og betegnelse)	Beløb					Beregningsmetode
	2000	2001	2002	2003	2004	
A - 7031 Udvalg, hvis høring er obligatorisk	19,5	-	-	-	-	15 eksperter fra medlemsstaterne, der mødes to gange: 2 x 9 750 € = 19 500
A - 7050 Studier og konsultationer	-	-	-	30	-	Undersøgelser i forbindelse med udarbejdelsen af betretningen om gennemførelsen af direktivet
I alt	19,5	-	-	30	-	

Disse udgifter vil blive dækket af det berørte generaldirektorats egne ressourcer.

Forslag til
RÅDETS DIREKTIV
om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser
over grænserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere,
der er etableret inden for EF

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 59, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁶⁵,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁶⁶,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg⁶⁷, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til traktatens artikel 3, litra c), er fjernelse af hindringerne for den frie bevægelighed for tjenesteydelser et af EF's mål; den frie bevægelighed for tjenesteydelser kan udvides til selvstændige erhvervsdrivende, som ikke er unionsborgere, men statsborgere i et tredjeland, og som er lovligt etableret inden for EF;
- (2) denne mulighed for at udvide anvendelsen af bestemmelserne har været fastsat i traktaten i mere end 40 år; det er ikke rimeligt, at en tredjelandstatsborger, der har faktisk og vedvarende tilknytning til erhvervslivet i en medlemsstat, kun ved at oprette et selskab efter traktatens artikel 58 kan nyde godt af retten til fri udveksling af tjenesteydelser, samt at selvstændige erhvervsdrivende fra tredjelande ikke kan nyde godt heraf som fysiske personer;
- (3) arbejdstagere fra tredjelande kan udstationeres, mens selvstændige erhvervsdrivende, hvis virksomhed tilføjer en medlemsstats erhvervsliv en merværdi, ikke har nogen som helst mulighed for at udøve virksomhed over grænserne i det indre marked; en udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende, der er statsborgere i tredjelande, bør ikke være til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser om et vist mål af social sikring af disse personer svarende til den, der gælder for arbejdstagere;

---

⁶⁵ EFT C

⁶⁶ EFT C

⁶⁷ EFT C

- (4) udvidelsen af bestemmelserne til også at omfatte tredjelandsstatsborgere, der er etableret inden for EF, bør derfor finde sted, samtidig med at EF ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv .../EF⁶⁸ klarlægger betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser; det følger af traktatens artikel 61, stk. 1, at anvendelsesområdet for dette direktiv kun kan udvides til at omfatte tjenesteydere inden for transportsektoren ved en særskilt retsakt vedtaget på grundlag af traktatens bestemmelser vedrørende den fælles transportpolitik;
- (5) en selvstændig erhvervsdrivende fra et tredjeland har ikke etableringsret i den medlemsstat, hvor han leverer sine tjenesteydelser; dette direktiv bør ikke berøre allerede anerkendte rettigheder på EF-plan eller på nationalt plan eller rettigheder, der følger af internationale aftaler, herunder rettigheder i henhold til den europæiske menneskerettighedskonvention med hensyn til privatlivets fred;
- (6) om en levering af tjenesteydelser er af midlertidig art, skal vurderes ikke blot på grundlag af tjenesteydelsens varighed, men også på grundlag af dens hyppighed eller kontinuitet; dette udelukker ikke, at en tjenesteyder kan etablere en vis infrastruktur, hvis denne infrastruktur er nødvendig, for at tjenesteydelsen kan leveres;
- (7) den frie udveksling af tjenesteydelser indebærer, at der gives tilladelse til indrejse og ophold i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres; da der ikke på nationalt plan findes ensartede udformede dokumenter, der omfatter de forskellige aspekter i forbindelse med rejse, bør et dokument benævnt "EF-tjenesteydelseskort" være det dokument, som letter udveksling af tjenesteydelser over grænserne og rejser, herunder planlægning af sådanne rejser, i forbindelse hermed som led i de ordinære aktiviteter; det bør være op til tjenesteyderen at afgøre, om han ønsker at få udstedt et EF-tjenesteydelseskort; dette direktiv berører heller ikke EF's og medlemsstaternes forpligtelser ifølge Den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATT)⁶⁹; EF-tjenesteydelseskortet skal kun indeholde de oplysninger, der er nødvendige for at overholde Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁷⁰;
- (8) den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, bør tage hensyn til den offentlige orden med henblik på bekæmpelse af illegal indvandring, ved at dokumentere, at tjenesteyderen opfylder lovgivningens krav i den medlemsstat, hvor han er etableret; kortet bør være en sikkerhed for, at den selvstændige erhvervsdrivendes hovedbeskæftigelse finder sted i den medlemsstat, hvor han er etableret; kortet bør derfor sikres mod forfalskning; det er således ikke længere nødvendigt at stille krav om indrejsevisum;
- (9) EF-tjenesteydelseskortet, der udstedes af den medlemsstat, hvor den selvstændige erhvervsdrivende er etableret, bør således give den nødvendige sikkerhed for, at enhver anden medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader denne person indrejse og

---

⁶⁸ EFT L

⁶⁹ EFT L 336 af 23.12.1994, s. 190.

⁷⁰ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

ophold med henblik på levering af en eller flere tjenesteydelser, dvs. ophold under og i anledning af leveringen af tjenesteydelsen; denne sikkerhed indbefatter også en forpligtelse til ikke at anse deplaceringen som en afbrydelse af det ophold og den selvstændige virksomhed, der oprindeligt blev godkendt, og specielt til at tillade den pågældende person indrejse igen under alle omstændigheder; den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, bør således ikke længere kunne anvende sine egne krav med hensyn til indrejse, ophold og adgang til selvstændig virksomhed;

- (10) medlemsstaterne bør kunne stille krav om, at der før den pågældende tjenesteyders indrejse skal gives meddelelse om hans tilstedeværelse og om den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke han rejser ind; kravet om, at der på forhånd skal gives meddelelse om indreisen, bør gøre det muligt for denne medlemsstat i konkrete tilfælde at træffe de nødvendige foranstaltninger af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed inden for de rammer, der er fastlagt i dette direktiv; hver medlemsstat, i hvilken der leveres en tjenesteydelse, bør desuden kunne stille krav om, at der efter indreisen skal indhentes et opholdsbevis, hvis den periode, hvorunder den selvstændige erhvervsdrivende leverer tjenesteydelsen, overstiger seks måneder i løbet af en periode på tolv måneder; gyldighedsperioden for et sådant opholdsbevis bør kunne begrænses til den periode, hvor EF-tjenesteydelseskortet er gyldigt, idet denne medlemsstat udsteder en opholdstilladelse i henhold til sine egne bestemmelser, når der er tale om ophold af over tolv måneders varighed;
- (11) nyttevirningen af dette direktiv er betinget af, at tredjelandstatsborgere og unionsborgere i deres egenskab af tjenesteydere stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF; denne ligestilling bør være begrænset til retten til fri udveksling af tjenesteydelser; den bør ikke omfatte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet i et tredjeland, og som kun anerkendes i en medlemsstat;
- (12) medlemsstaterne bør ikke kunne behandle selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret inden for EF; medlemsstaterne bør kunne fravige bestemmelserne i dette direktiv af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; grænserne for en sådan fravigelse af bestemmelserne i forhold til tjenesteydere fra tredjelande bør fastlægges i overensstemmelse med den samordning, der er omhandlet i Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed⁷¹; ændret ved direktiv 75/35/EØF⁷²;
- (13) det er nødvendigt at sikre et tæt samarbejde mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne; det vil være praktisk for medlemsstaternes myndigheder, hvis der indføres en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet; beføjelsen til at fastlægge denne udformning og andre vilkår i forbindelse med EF-tjenesteydelseskortet bør tillægges

⁷¹ EFT 56 af 4.4.1964, s. 850/64.

⁷² EFT L 14 af 20.1.1975, s. 14.

Kommissionen efter den procedure, som er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1683/95 af 29. maj 1995 om ensartet udformning af visa⁷³;

- (14) dette direktiv berører ikke medlemsstaternes kompetence til at bestemme, hvilke tredjelandstatsborgere der skal gives indrejse med henblik på selvstændig erhvervsvirksomhed, på hvilke betingelser ophold i forbindelse hermed skal forlænges, og hvilke former for selvstændig erhvervsvirksomhed der skal være reguleret eller ej;
- (15) i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. traktatens artikel 3 B, stk. 3, indeholder dette direktiv kun de bestemmelser, der er nødvendige for at opfylde målsætningen om fri bevægelighed for tjenesteydelser; direktivet tillader medlemsstaterne selv at kontrollere, om en tredjelandstatsborger midlertidigt leverer en tjenesteydelse over grænserne eller permanent udøver selvstændig erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat end den, hvor han er etableret; det vedrører kun ophold af ikke over 12 måneders varighed med henblik på levering af tjenesteydelser i en anden medlemsstat samt anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er erhvervet inden for EF;
- (16) med henblik på anvendelsen af dette direktiv bør medlemsstaterne fastlægge et passende sanktionssystem;
- (17) senest fire år efter udløbet af fristen for gennemførelsen af dette direktiv, bør Kommissionen undersøge, hvorledes det er blevet gennemført, og eventuelt foreslå de nødvendige ændringer til det -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne påser, at tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF nyder godt af retten til fri udveksling af tjenesteydelser i overensstemmelse med bestemmelserne i dette direktiv.
2. Dette direktiv vedrører ikke tredjelandstatsborgere, der modtager en tjenesteydelse, der leveres over grænserne, og levering af tjenesteydelser inden for transportsektoren.
3. Ved en tjenesteyder forstås i dette direktiv enhver fysisk person, der er statsborger i et tredjeland, og som i den medlemsstat, hvor han er etableret:
  - a) på behørig vis har etableret sit hovedsæde, hvorfra han som selvstændig erhvervsdrivende har haft faktisk og vedvarende tilknytning til denne medlemsstats erhvervsliv i mindst 12 måneder
  - b) har haft ophold i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat

⁷³ EFT L 164 af 14.7.1995, s. 1.

- c) ikke også har lønnet beskæftigelse.

Artikel 2

1. Når en tjenesteyder som led i sine ordinære aktiviteter har til hensigt at rejse ind i eller tage ophold i en eller flere andre medlemsstater med henblik på levering af en tjenesteydelse til den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret efter dennes anmodning til denne udstede et dokument benævnt "EF-tjenesteydelseskort".

Det er en betingelse for anvendelsen af første afsnit, at det godtgøres, at tjenesteyderen er tilsluttet den sociale sikringsordning i den kompetente medlemsstat med hensyn til risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker eller, hvis dette ikke er tilfældet, er forsikret mod risici i forbindelse med sygdom og arbejdsulykker under ophold i en eller flere andre medlemsstater.

2. EF-tjenesteydelseskortet udstedes med en gyldighedsperiode på 12 måneder. Det kan kun fornyes, hvis udstedelsesbetingelserne fortsat er opfyldt.
3. Tjenesteydelseskortet er et særskilt dokument, som udstedes til tjenesteyderen og hvori anføres:
  - a) oplysninger om tjenesteyderen
  - b) gyldighedsperioden
  - c) den udstedende myndighed og den udstedende medlemsstat.

De nærmere bestemmelser vedrørende de oplysninger, kortet skal indeholde, vedrørende den ensartede udformning af dokumentet og vedrørende de tekniske specifikationer, der skal forhindre forfalskning af dokumentet, fastlægges ved en gennemførelsesforordning efter proceduren i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1683/95.

4. Den medlemsstat, der udsteder EF-tjenesteydelseskortet, kan ikke anse rejse med henblik på levering af tjenesteydelser som en afbrydelse af tjenesteyderens ophold og selvstændige virksomhed på sit område.

Den udstedende medlemsstat kan ikke med nogen som helst begrundelse nægte tjenesteyderen genindrejse på sit område i henhold til sine nationale bestemmelser.

Artikel 3

1. Enhver medlemsstat, hvor der leveres en tjenesteydelse, tillader en selvstændig erhvervsdrivende at rejse ind på og tage ophold på sit område med henblik på leveringen af en eller flere tjenesteydelser, hvis denne person er i besiddelse af et EF-tjenesteydelseskort

samt et identitetskort eller et pas, der er gyldigt i den periode, hvor tjenesteydelserne leveres.

2. Ingen medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge en tjenesteyder at indhente:
  - a) indrejse- eller udrejsevisum
  - b) opholdsbevis eller -tilladelse, bortset fra det, som er omhandlet i stk. 3
  - c) tilladelse til levering af tjenesteydelser, f.eks. arbejdstilladelse, identitetskort for udenlandske erhvervsdrivende eller erhvervskort
  - d) andre tilladelser svarende til de i litra a), b) og c) nævnte.
3. Enhver medlemsstat, hvor en tjenesteydelse leveres, kan pålægge tjenesteyderen før indrejse på medlemsstatens område at give meddelelse om sit ophold, den forventede varighed af dette ophold og den eller de tjenesteydelser, med henblik på hvilke han rejser ind på medlemsstatens område. Hvis tjenesteydelsen/tjenesteydelserne leveres over et tidsrum der i alt overstiger seks måneder i løbet af en periode på tolv måneder, udsteder medlemsstaten, efter at tjenesteyderen er indrejt, et midlertidigt opholdsbevis som dokumentation for, at opholdet er godkendt.
4. For at lette den fri udveksling af tjenesteydelser skal den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, påse, at tredjelandsstatsborgere og unionsborgere i deres egenskab af tjenesteydere stilles lige med hensyn til anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som den pågældende person har erhvervet inden for EF med det formål at udøve en bestemt aktivitet, og som er udstedt af en kompetent myndighed i en medlemsstat.

Artikel 4

1. Medlemsstaterne behandler ikke selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret uden for EF, mere gunstigt end selvstændige erhvervsdrivende, der er etableret inden for EF.
2. Medlemsstaterne kan kun fravige bestemmelserne i dette direktiv, når det er begrundet i hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed; i så fald finder direktiv 64/221/EOE tilsvarende anvendelse.

Artikel 5

1. Medlemsstaterne bestemmer, hvilke myndigheder der skal have kompetence til at udstede EF-tjenesteydelseskortet og det midlertidige opholdsbevis samt til at indhente de i artikel 3, stk. 3, omhandlede oplysninger, og de giver Kommissionen og de øvrige medlemsstater meddelelse herom. De træffer de nødvendige foranstaltninger for i videst muligt omfang at forenkle formaliteterne, fristerne og procedurerne i forbindelse med udstedelse af disse

dokumenter, der udstedes gratis eller mod indbetaling af et beløb, der ikke kan være større end de afgifter, der skal betales ved udstedelse af identitetskort til statsborgere i den pågældende medlemsstat.

2. Medlemsstaterne påser, at der finder et samarbejde sted mellem de offentlige myndigheder, som i overensstemmelse med medlemsstaternes lovgivning er kompetente i spørgsmål, der vedrører gennemførelsen af dette direktiv.

Samarbejdet består specielt i at efterkomme enhver begrundet anmodning om oplysninger. Det finder sted uden vederlag og hurtigst muligt.

Artikel 6

Medlemsstaterne bestemmer, hvilke sanktioner der skal anvendes i tilfælde af overtrædelser af nationale bestemmelser, som er indført til gennemførelse af dette direktiv, og træffer enhver nødvendig foranstaltning for at sikre gennemførelsen af disse. De således indførte sanktioner skal være effektive, rimelige og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen disse bestemmelser inden for den i artikel 8 fastsatte frist og enhver senere ændring af disse hurtigst muligt.

Artikel 7

Senest fire år efter udløbet af den i artikel 8 fastsatte frist aflægger Kommissionen beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne og foreslår eventuelle nødvendige ændringer.

Artikel 8

Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 30. juni 2002 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

Artikel 9

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Rådets vegne

Formand

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORANSTALTNINGENS BETEGNELSE

Forslag til Rådets direktiv om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere, der er bosat inden for Fællesskabet.

2. BUDGETPOST

-----

3. RETSGRUNDLAG

EF-traktatens artikel 59, stk. 2.

4. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

4.1 Foranstaltningens generelle formål

Direktivforslaget har til formål at udvide retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at omfatte tredjelandstatsborgere, der er etableret som selvstændige erhvervsdrivende inden for EF. På denne måde er det ikke længere kun tredjelandstatsborgere, der har tilknytning til et selskab oprettet i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 58 og 66, der nyder godt af denne ret, men for fremtiden også tredjelandstatsborgere, der udøver selvstændig virksomhed som fysiske personer.

Med henblik på disse personers rejse og ophold indføres der med direktivforslaget et EF-tjenesteydelseskort på vilkår, der kun adskiller sig lidt fra de vilkår, der er fastsat i forbindelse med udstationering af arbejdstagere. Desuden har direktivforslaget til formål at lette de pågældende personers udveksling af tjenesteydelser med hensyn til anerkendelse af faglige kvalifikationer, der er erhvervet inden for EF. Denne anerkendelse indebærer dog ikke en automatisk udvidelse af de EF-bestemmelser, der gælder for unionsborgere, til også at omfatte tredjelandstatsborgere.

4.2 Foranstaltningens varighed og nærmere bestemmelser for dens fornyelse

Det udvalg, der er omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 1683/95, som der henvises til i forslagets artikel 2, stk. 3, kan begynde sit arbejde umiddelbart efter vedtagelsen af forslaget (kan ske fra 2000). Det drejer sig om at lette gennemførelsen af direktivet, specielt det administrative samarbejde, idet der skal ske en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet. Når denne udformning er fastlagt (hvilket kan ske i 2001), vil udvalget kun skulle træde sammen, når det er nødvendigt at ændre denne ensartede udformning.

5. KLASSIFIKATION AF UDGIFTERNE

Ingen.

6. UDGIFTERNES ART

6.1 Udgifternes art

Ingen.

7. FINANSIELLE VIRKNINGER PÅ BUDGETTETS DEL B

Ingen.

8. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

Ingen.

9. OPLYSNINGER OM COST-EFFECTIVENES

9.1 Specifikke og kvantificerbare mål, målgruppe

Formålet med forslaget er at sikre, at tredjelandsstatsborgere, der er lovligt etableret i EF, midlertidigt kan levere tjenesteydelser uden at skulle etablere sig i en anden medlemsstat, uanset hvilken retlig form de har valgt i den medlemsstat, hvor de er etableret (medejer af et selskab eller selvstændig erhvervsdrivende).

I 1997 var der 4,98 mio. tredjelandsstatsborgere, der som arbejdstagere eller selvstændige erhvervsdrivende havde lovligt ophold i EF (det svarer til 3% af den samlede arbejdsstyrke). For hver selvstændig erhvervsdrivende var der fem arbejdstagere, der havde lovligt ophold i EF.

9.2 Begrundelse for foranstaltningen

Hele dette initiativ indgår som led i de foranstaltninger, der skal sikre, at det indre marked fungerer efter hensigten, hvilket henhører under EF's enkompetence; subsidiaritetsprincippet finder således ikke anvendelse i dette tilfælde. Forslaget indebærer ikke en harmonisering af bestemmelser vedrørende selvstændige erhvervsdrivendes indrejse i en medlemsstat eller en udvidelse af EF-bestemmelserne om anerkendelse af faglige kvalifikationer til også at omfatte selvstændige erhvervsdrivende.

På baggrund af det første direktivforslag er det ikke rimeligt, at en arbejdstager kan udstationeres i forbindelse med levering af tjenesteydelser, mens en selvstændig erhvervsdrivende ikke kan levere en tjenesteydelse for egen regning og på eget ansvar uden først at have etableret et selskab i en medlemsstat.

EF-tjenesteydelseskortet sikrer, at den selvstændige erhvervsdrivende til enhver tid kan rejse til en anden medlemsstat, når først kortet er udstedt. Det bliver således nødvendigt med et snævert administrativt samarbejde ved gennemførelsen af dette direktiv. Helt afgørende er det, at der fastlægges en ensartet udformning af EF-tjenesteydelseskortet. Denne udformning kan Kommissionen først fastlægge, når medlemsstaterne er blevet hørt i det udvalg, der skal nedsættes i overensstemmelse med den i forordning (EF) nr. 1683/95 omhandlede udvalgsprocedure.

9.3. Overvågning og evaluering af foranstaltningen

Ifølge direktivforslagets artikel 7 skal Kommissionen senest fire år efter udløbet af fristen for gennemførelsen af direktivet i medlemsstaterne aflægge beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om, hvordan direktivet er blevet gennemført, specielt med hensyn til de nationale ordninger for anerkendelse af faglige kvalifikationer, som tredjelandsstatsborgere har erhvervet inden for EF.

10. UDGIFTER TIL ADMINISTRATION (DET ALMINDELIGE BUDGETS SEKTION III, DEL A)

Den faktiske afsættelse af de nødvendige administrative ressourcer sker ved Kommissionens årlige afgørelse om ressourcetildeling til GD XV, bl.a. under hensyntagen til antallet af ansatte og de supplerende beløb, der måtte være tildelt af budgetmyndigheden.

10.1 Indvirkningen på antallet af stillinger

Stillingstype		Antal ansatte, der skal tilknyttes forvaltningen af foranstaltningen		Heraf		Varighed
				Ved anvendelse af eksisterende ressourcer i det pågældende generaldirektorat eller den pågældende tjeneste	Ved anvendelse af yderligere ressourcer	
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A	0,5		0,5		For årene 2000 og 2003
	B	-		-		
	C	0,5		0,5		
Andre ressourcer						
I alt		1,0		1,0		

10.2 De supplerende menneskelige ressourcers samlede finansielle virkning

Stillingstype		Antal ansatte, der skal tilknyttes forvaltningen af foranstaltningen		Årlige omkostninger
		Faste stillinger Årligt beløb	Midlertidige stillinger	
Tjenestemænd eller midlertidigt ansatte	A	54 000 €		
	B			
	C	54 000 €		
Andre ressourcer				
I alt		108 000 €		

10.3 Forøgelse af andre driftsudgifter som følge af foranstaltningen

(i 1000 €)

Budgetpost (nr. og betegnelse)	Beløb					Beregningsmetode
	2000	2001	2002	2003	2004	
A – 7031 Udvalg, hvis høring er obligatorisk	19,5	-	-	-	-	15 eksperter fra medlemsstaterne, der mødes to gange: 2 x 9 750 (i gennemsnit) = 19 500
A – 7050 Studier og konsultationer	-	-	-	30	-	Undersøgelser i forbindelse med udarbejdelsen af betretningen om gennemførelsen af direktivet
I alt	19,5	-	-	30	-	

Disse udgifter vil blive dækket af det berørte generaldirektorats egne ressourcer.

KONSEKVENSANALYSE

FORSLAGETS KONSEKVENSER FOR VIRKSOMHEDERNE, HERUNDER ISÆR SMÅ OG MELLEMLISTRE VIRKSOMHEDER (SMV'ER)

Titel: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betingelserne for udstationering af arbejdstagere fra tredjelande som led i udveksling af tjenesteydelser over grænserne

Forslag til Rådets direktiv om udvidelse af retten til fri udveksling af tjenesteydelser over grænserne til også at omfatte tredjelandsstatsborgere, der er etableret inden for EF

Hvorfor er der i betragtning af nærhedsprincippet behov for en EF-lovgivning på området, og hvad er hovedformålet?

Det første forslag vedrører EF-virksomheder, der leverer tjenesteydelser over grænserne med udstationeret personale, der også indbefatter tredjelandsstatsborgere, der har lovligt ophold og tilladelse til at arbejde som lønmodtagere inden for EF. Forslaget overskrider pr. definition medlemsstaternes territoriale kompetence. Ifølge forslaget skal der af den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, og hvor tredjelandsstatsborgeren er bosat, udstedes et dokument, der tjener som dokumentation for, at de pågældende personer opfylder lovgivningens krav i denne medlemsstat. Tredjelandsstatsborgere tillades midlertidigt ophold på en anden medlemsstats område mod forelæggelse af dette dokument og efter forudgående anmeldelse.

Det andet forslag har samme formål med hensyn til selvstændige erhvervsdrivendes midlertidige ophold med henblik på levering af tjenesteydelser, men har især til formål at udvide retten til fri udveksling af tjenesteydelser til statsborgere fra tredjelande.

Konsekvenser for virksomhederne

Hvem berøres af forslaget?

Med undtagelse af transportsektoren er samtlige tjenesteydelsessektorer berørt, bl.a. tjenesteydelser inden for handel, edb, arkitekt- og ingeniørvirksomhed, bygge- og anlægsvirksomhed, reklamevirksomhed, kultur og idræt samt metalindustri og landbrug.

Hvilke foranstaltninger skal virksomhederne træffe i henhold til forslaget?

Forslagene begrænser de administrative procedurer til en simpel forudgående erklæring om, at en tredjelandsstatsborger tager ophold på en anden medlemsstats område, og om, hvad årsagen er til dette ophold. Da der er tale om tredjelandsstatsborgere, er det uundgåeligt, at virksomheden skal have tilladelse fra myndighederne i det land, hvor den er etableret. Denne tilladelse er en dokumentation for, at tjenesteyderen opfylder lovgivningens krav, og er gyldig i alle de øvrige medlemsstater med henblik på levering af tjenesteydelser. Man undgår således at skulle igennem

de samme administrative procedurer i hver af de medlemsstater, hvor der skal leveres tjenesteydelser.

Når retten til fri udveksling af tjenesteydelser udvides til også at omfatte tredjelandsstatsborgere, vil disse i princippet fremover stå på lige fod med tjenesteydere, der er etableret inden for EF, med hensyn til medlemsstaternes allerede gældende krav for levering af tjenesteydelser inden for det indre marked.

Hvilke økonomiske virkninger forventes forslaget at få?

For beskæftigelsen: At en tredjelandsstatsborger rejser til en given medlemsstat for at levere en tjenesteydelse, påvirker ikke arbejdsmarkedet. De pågældende arbejdstagere søger ikke beskæftigelse i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen leveres, men vender efter leveringen af tjenesteydelsen tilbage til den medlemsstat, hvor de har lovligt ophold.

For investeringerne og oprettelsen af nye virksomheder: Levering af tjenesteydelser er en ret, som ikke omfatter oprettelse af nye virksomheder i de øvrige medlemsstater, men som er gunstig for investeringerne i det indre marked. Med hensyn til arbejds- og ansættelsesvilkårene medfører direktiverne ingen ændringer i forhold til direktiv 96/71/EF.

For virksomhedernes konkurrenceevne: Det er af stadig større betydning, at det personale, som en virksomhed beskæftiger regelmæssigt, er mobilt, da virksomhederne er nødt til at tilpasse sig de voksende krav på markedet med hensyn til ydelsernes kvalitet og hurtige udførelse. Derudover har de to direktivforslag til formål at begrænse de eksisterende forskelle mellem de nationale bestemmelser, idet de omfatter både arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende.

Indeholder forslagene foranstaltninger, der tager højde for SMV'ernes særlige situation (lempeligere eller særlige krav)?

De mange administrative procedurer, som tjenesteyderne skal igennem for at kunne udstationere deres personale, er vanskeligere for SMV'erne. Det andet direktivforslag omfatter rent faktisk i størstedelen af tilfældene fysiske personer, der først og fremmest repræsenterer de mindre virksomheder.

Høring af de berørte kredse

Ekspertudvalget for Fri Bevægelighed for Personer (Veil-udvalget) har i sin rapport af 18. marts 1997 foreslået, at der indføres foranstaltninger på EF-plan med hensyn til det første direktiv.

I juni 1997 blev medlemsstaterne hørt om denne henstilling og dets eventuelle anvendelsesområde. Tretten medlemsstater svarede.

I juli 1997 hørte Kommissionens tjenestegrene 22 organisationer, hvoraf 11 svarede: CEC (ledende personale), CES, EUROCADRES, EURO-FIET, FETBB, FIEC, GEOPA-COPA, HOTRECA, UNICE, ORGALIME-WEM, UEPAME/EUROPMI.

Reaktionerne har stort set været positive. En række fagforeninger har indtaget en afventende holdning over for et forslag fra Kommissionen. Én organisation (FIEC) ønskede ikke et sådant forslag, men understregede dog, at de eksisterende nationale bestemmelser bør forenkles. Et stort flertal modsatte sig, at EF udvidede bestemmelserne til også at omfatte vikarbureauer.

På baggrund af den positive holdning til foranstaltninger vedrørende udstationering af arbejdstagere har Kommissionen fundet det nødvendigt også at iværksætte en foranstaltning, som har været udtrykkeligt omhandlet i EF-traktaten siden 1957: udvidelsen af retten til fri udveksling af tjenesteydelser til også at omfatte tredjelandstatsborgere, der er etableret inden for EF.